mircea micu

parodii de la „a" la „z"

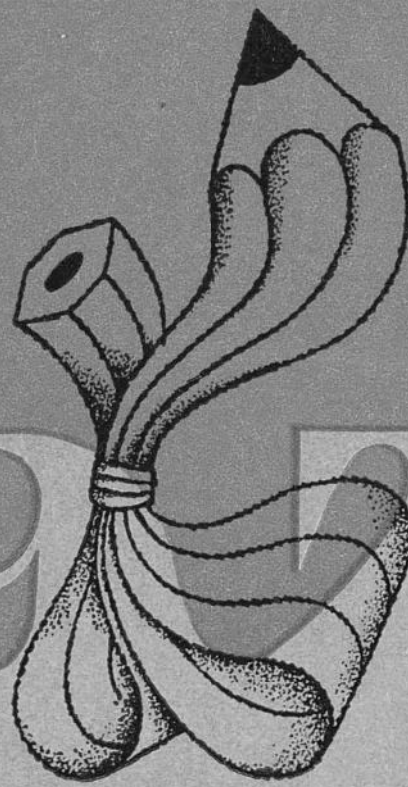

SPOVEDANIE

Moto:
„Spune adevărul și du-te la mănăstire"
(Proverb lapon)

A scrie parodii este o treabă complicată.

A nu scrie înseamnă același lucru. Întîi fiindcă nu poți ști niciodată dacă au ieșit ca lumea, apoi, fiindcă de cele mai multe ori ies ca o r i g i n a l e l e. Asta nu e vina nimănui. Asta nu e chestie de talent, ci de stil . . .

Un naiv mă întreabă:

— De ce nu parodiezi pe Fănuș Neagu?

— Nu-mi iese, domnule! Nici la el, nici la Mircea Sîntimbreanu . . . (Îmi ies la Petru Vintilă) Apoi, sînt sceptic în privința asigurărilor A.D.A.S.

Ce înseamnă o parodie?

O parodie nu înseamnă nimic!

O parodie e cuiul infanteristului!

O parodie e . . . ca și cum ai avea pat dar îl dărîmi și te culci pe podea!

O parodie e rădăcina pătrată a talentului altora.

De ce scriu parodii? . . . Păi, asta-i o întrebare tendențioasă.

Ei de ce scriu poezii? . . .

Și apoi, soția mea poate răspunde la chestia asta. Le scrie și nu le semnează, mi le dă mie să aibă pseudonim. Eu sînt soțul ei și orice soț are datoria matrimonială să-și ajute soția . . .

Pe mine mă vor ajuta, la rîndul lor, cei parodiaţi . . .

Închei strigînd din toată inima: trăiască poeţii români şi umorul lor nedezminţit!

MIRCEA MICU

PIATRĂ ȘI IAR PIATRĂ

Editorului meu Mircea Ciobanu

Stau la coadă la lapte și mă gîndesc la tine
ca mielul la țîța mamei dumisale,
ăl de sus să-ți dea sănătate
că ești băiat bun și face să trăiești
și copii să-ți mai dea și tot ce vrei
fiindcă eu n-am să te mai supăr
mă voi ascunde într-un dulap
împreună cu albrecht
într-un dulap bidermayer
și de acolo voi face bau-bau-bau
și uneori ado-ado-adol
punîndu-mi o piatră de moară pe inimă
o piatră de moară, uite așa
treaba mea ce fac cu fizicul propriu
și dacă nu e destul mai pun una
și deasupra o lingură de lemn
pe care n-o mai folosește nimeni
stau la coadă și mă gîndesc la tine
ce mai faci cred că te simți bine
mai ales acum cînd sînt departe
departe și nimeni nu mă mai recunoaște
dar nu-i nimic tu să trăiești
și să fii sănătos mielule frumosule pietricelule.

---

cele două virgule și punctul final aparțin corectorului cărții

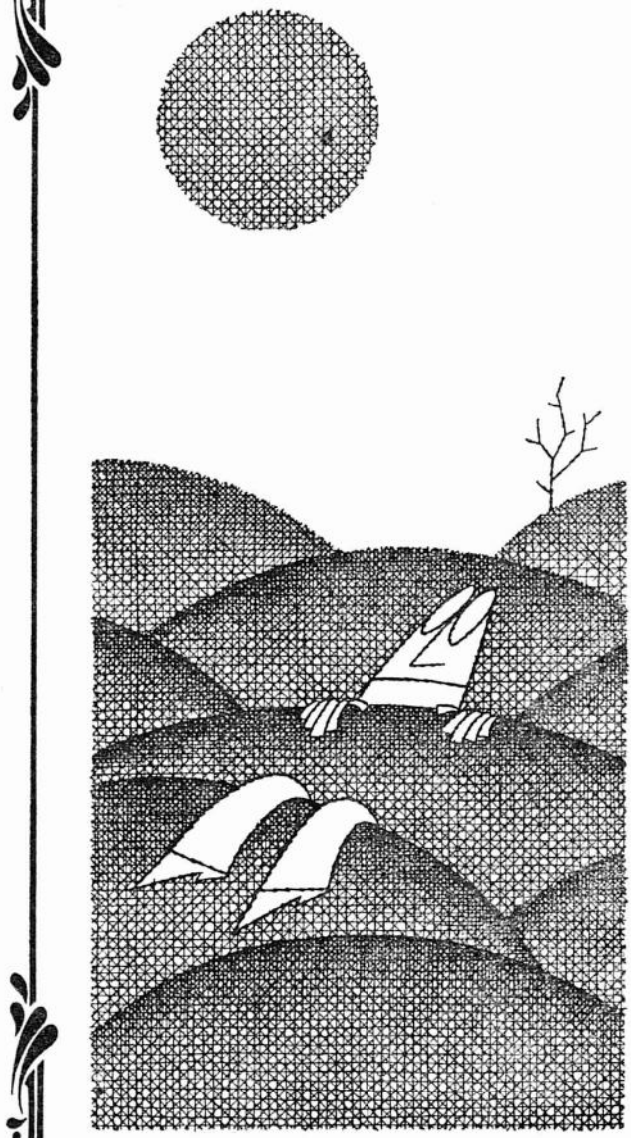

ELEGIE DE PE UN DEAL COMUNAL

Am mers pînă în vîrful
dealului care se vedea
ca o cocoașă de cămilă laconică.
Acolo, am stat pînă mi s-a făcut
o foame cumplită, atît de cumplită
încît am început să-mi consum
o jumătate de deget.
Cine sînt ei, gîndeam,
văzînd pe consătenii mei,
unii foști colegi de școală primară,
semănînd ceapă pe cîmpia cea fără sfîrșit.
De ce se zbat și mai ales de ce s-au născut
cînd știau că într-o zi vor muri.
Vai lor, care nu pot urca pînă aici
decît folosind ascensorul!
Și ei mă vedeau și văzîndu-mă
mă întrebau cum e acolo sus,
în ce limbă vorbesc și cu cine
și mai ales cum de pot sta fără cel puțin
un pachet de grisine.
Vai vouă, le-am spus, vai vouă,
niciodată nu veți ști că eu discut cu dealul
și mă hrănesc cu bulgării lui
asemuindu-i cu niște biscuiți spirați.

BALCONUL FATAL

Atîta vreme cît înghit suspine
Cum tone de-alimente Gargantua,
Înseamnă că respir numai prin tine
Și-aș vrea să te adopt în viața mea.

Ușoară ca un crin sfințit în unda
Botezului Fecioarei din Orleans
Prin fața casei tale îmi fac runda
Cu o statornicie de un an.

Tu te arăți din cînd în cînd în buza
Balconului cu colonade verzi,
Ca o prințesă à la Lampeduza
Făcîndu-te mereu că nu mă vezi.

Ți-am scris o carte tristă de sonete
Expediindu-ți-o la post-restant
Și-am așteptat cu-aceeași veche sete
Sub balconașul rece și distant.

Și ai ieșit! O-aveai pe piept lipită,
Ce scurt-a fost a inimii văpaie,
Cînd am văzut coperta iscălită
Distinct și clar: MĂRGINEANU NICOLAE!

PANORAMA ANULUI 2000 ȘI CEVA...

Curînd se va-mplini un ev
Slăvit de naţiile toate
Pe care vreau cu demnitate
Prin pana-mi sacră să-l relev.
Eu voi trăi şi voi fi martor
Încărunţit de drag, tăcut,
Chiar dacă Timpul, mare martor,
M-aşteaptă ca un Belzebut.

Nostalgic cînt „O, solle mio"!
Şi ţie, ane două mii,
Scrisoarea mea ţi-o voi citi-o
Plus încă şapte poezii!

PANORAMA UNEI GĂRI

Era o gară mică foarte
zvîrlită-n Dobrogea, departe,
unde munceau cu dulce har
un șef de gară și-un acar.

În fiecare zi, de-a latul
trecea icnind acceleratul.
Mecanicul pe geam zîmbea
dar niciodată nu oprea.

Oh, ce viață grea și tristă
cum alta-n lume nu există
și ce destin cam defetist
pentru un harnic ceferist.

Ce rost, avea, m-am întrebat,
o gară-n cîmpul trist și plat,
de ce și cărui scop anume
se dedicau cei doi pe lume?

Eu știu o gară undeva
care se-nalță-n Dobrogea
și unde toate-ar merge clar
de-ar fi și-al treilea acar.

PANORAMA PĂMĂTUFULUI

Un pămătuf! sublimă-npreunare
de cedri și de iarbă grea de mare,
coroana unui prea bătrîn seraf
cu care dai bărboșilor perdaf.
Tu pămătuf, nimb clasic, ce frumos
dai lumii lucrurile cu folos
de jos în sus, de sus în jos.
Eu te slăvesc și aleluia zic
că-n fața ta mă simt ca un nimic
și-mi vine să te țin într-o vitrină
pentru nepoții care or să vină
în sfertul ăstui veac ce le-a rămas
uzînd mașini electrice de ras...
Vreau să te pun pe frunte în răspăr
la baza începutului de păr
că numai tu dai vieții mele rost
și altă bucurie nu cunosc.

RĂSFRÎNGERE DE POLIEDRU

Învrednicind rămînerea cu-n bob
de rouă îngheţată în magie,
îngenunchez sub scară ca un rob
ce multe din adînc ar vrea să ştie.

Eu, aspru Domn al literelor şi
redactor şef adjunct la o revistă
această strofă clară îţi voi scri
să o citeşti cînd vei fi tristă.

Proclam în patru timpi o explodare
din demonul ce-l tăinui pe pămînt.
N-oi auzi, cumplit de rău îmi pare
şi mai bogat voi trece în mormînt.

Eu, veşnic cel ce singur chinuieşte
şi chinuie şi alţi în rînd cu el
te blestem să-ţi pocnească între deşte
destinul tău jurat într-un inel.

Eu, cel ce singur veşnic se devotă
acestui triumfal şi unic val,
am să-ţi solicit rînd la o gavotă
şi-abia apoi voi divorţa legal...

RĂSFRÎNGERE ÎN FEMEIE

Te-oi însoți în nopți cu lună
spre țărmul marelui Nimic
femeie tu, greșală brună,
ca un bilet de loz în plic.
Eu voi fi mut ca o baladă
și voi ofta concomitent
că nu e nimeni să ne vadă
cum trecem triști pe continent.
De ce nu vrei să-mi spui ce gînduri
încearcă fruntea ta acum,
eu care te-am slăvit în rînduri
și ți-am făcut cadou parfum?
Solstițiile sapă, sapă,
în viața mea spre punctul zero
și eu pășesc ca printr-o apă
visînd sandalele lui Nero.
Femeie tu, greșală brună,
urmează drumul ce-ți indic
căci te-am pierdut atunci sub lună
ca pe-un bilet la loz în plic.

VULPEA MUZICALĂ

Să vă spun ce-a păţit un vulpoi
care s-a angajat oier la oi
fiindcă din trei
ciobănei
nu erau vigilenţi decît doi.
De fapt, nu era chiar paznic,
ci lăutar pentru praznic
adică, dînsul, se prefăcea
că ştie să cînte cu fluiera.
(Fluier se zice gramatical
dar aici sîntem în mediul animal)

Cînd veni ora de concert,
vulpea avu un gest cam incert.
Duse coada la gură şi suflă pînă
de oboseală îi scăpă din mînă.
Holbară ochii ciobanii dar vulpea, îndată,
le potoli mînia: „ştiţi, e înfundată,
am vrut să încep ceva cu nota sol
dar mi-a scăpat pe ţeavă un bemol . . .“

MORALA trasă de ciobani
după mai mulţi ani:
„Nu ştiam dacă era virtuos, evident,
dar jurăm că vulpoiul avea instrument . . .“

FABULA CURCII

Curca, găsind o mărgea veritabilă
într-o băltoacă de apă potabilă,
vru s-o facă rentabilă.
O duse deci unui bijutier
cu veleităţi de rentier
recomandînd-o: boabă de piper!
Bijutierul se îndoi
pînă muri.

MORALA:
Cînd bijutierul se-ndoaie
înseamnă că-n baltă
a fost apă de ploaie.

MAI SÎNT FECIORUL...

Eu sînt feciorul aspru de pe Criș,
purtam opinci înalte pîn'la glezne
sfărmînd sub ele vorbe și pietriș
și sufeream ades și n-a fost lesne.
La Sebiș am făcut primare clase
și-am învățat cu sîrg fiind sărac.
Străbunii mei cu brațele vînjoase
mă învățau să lupt și să nu tac.
Apoi, tîrziu, cînd am venit la Cluj,
o fată vrut-a să-mi împuie capul
dar eu i-am cumpărat un tub de ruj
n-am înghițit (că vine vorba) hapul.
Acum cînd trec pe stradă singur cuc,
ascult ce spune lumea pe lumește:
„acesta e poetul M. Beniuc
ce știe nouă limbi și englezește".

LA URMA URMEI

N-am mai fost de mult pe Criș la noi
unde cîntă seara huhurezul
și pasc galeș turmele de oi
parcă-ar rumega în barbă crezul.
Am tot scris poeme cu mașini
(tehnica ne-ajunge de la spate)
de cînd n-am mai plivit la mărăcini
știu vreo nouă limbi și jumătate.
Nu-i nimic, viața curge dreaptă
cei ce nu știu sînt nefericiți.
Voi pleca în sat unde m-așteaptă
pruncii să le cumpăr biscuiți.
Toate trec și vor rămîne,
las-că știu eu cum se-nvîrte roata.
Dacă nu poți să te-avînți spre mîine
pune tocul jos și spune: gata!

NISIPUL ŞI PISICUL

— sonet liber de tot —

Odată, în Sahara, purtat sub carul mic
miorcălăia din gură un stranier pisic.
Al cui putea să fie, tîrziu m-am informat
era proprietatea lui Ali Bey Tărcat.

Şi Beyul ăsta mare avea şi o cămilă
atît de subnutrită că îi plîngeai de milă.
Nu suferea cămila, era hipertensiv
şi-avea şi frontispiciul turbanului oliv.

Sugea dintr-o smochină setos de oxigen
şi se lingea besmetic pe groasele lui buze
fiind, prin har, săracul de genul ambigen.

Şi cum şedea Beş-beyul şi nu făcea nimic
îl năpădi o foame din rădăcini obtuze
şi-şi devoră cu poftă frumosul său pisic.
(Şi rumega cămila şi nu zicea nimic . . .)

DIVERSITATE

Omul acela nu era om
pomul acela nu era pom,
i-am urît deopotrivă.
Cine nu știe să audă
cine nu știe să vadă
să sufere în tăcere
neavînd altceva de făcut.
Din doi iubesc pe al treilea,
al treilea a murit
cel mai mult iubesc sucul de roșii
și pe cel ce vorbește noaptea în somn.
Gîndiți-vă la acest lucru
cît vă mai țin cozondracii . . .

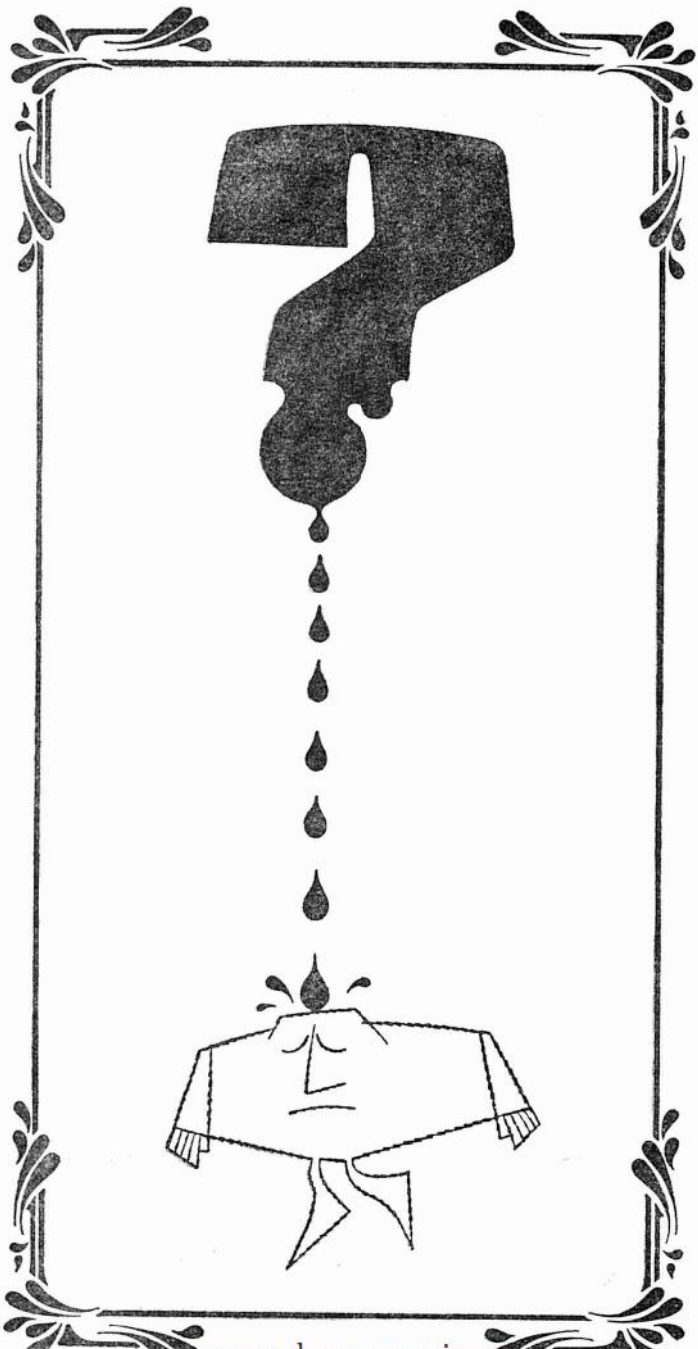

CE-I ASTA, VĂ ROG?
(după poezia „Spital")

M-am îmbolnăvit de gripă spaniolă,
fac injecții, iau hapuri, sînt tristă.
Cum și-a permis această boală perfidă
să atace trupul meu de sindicalistă?
Nu se poate! Nu admit să fiu bolnavă!
E o insultă gravă ce n-o pot primi,
e o confuzie prieteni, eu sînt optimistă
și am cotizațiile plătite la zi.
De ce nu s-a îmbolnăvit un snob, un pletos,
un gură-cască sau un critic pornit.
Urăsc gripa și-o condamn la dispariție
Boala aceasta ce mă face să sufăr cumplit.
O urăsc cu puterea talentului meu.
E inadmisibil ca un poet să fie lăsat
la dispoziția ei ca o victimă sigură.
Prieteni, scriu un poem de distrugere și am scăpat!

JOC NEUTRU

„Se dedică lui Damian Necula, unul dintre cei mai zeloși colaboratori . . .“

Stau siderat lîngă o sticlă de sifon
precum poetul elin numit Alcifron,
o focă e tinerețea mea preludînd
dorința ultimă a Marelui Rînd.
Cine umblă pe lîngă mine somnul să-mi strice
să fii tu, gureșă, grațioasă, Euridice?
bătînd nervoasă dintr-un picior
și cu mustăți ca-ntr-un portret de Dalli Salvator.
Să fii tu, cîinele meu bleg,
pe care din priviri te înțeleg,
roșcat, verzui, coraliu, cu toate culorile uns
din sîngerarea stelei Canopus?
Fuge lumea, moleculele fug spre rai
ca la un cros de unu mai,
numai eu hălăduiesc lîngă o sticlă de sifon
și joc tabinet cu poetul latin Alcifron.

FABULA FABULEI

Controversa, cică, veche,
nu avea sub cer pereche.
Omul nu putea încalte
nici un pic mai sus să salte
din ce preciza o carte
(o minune printre alte)
„E soarta ăluia adult
să stea la porţi niţel mai mult“ ...
— Deci, dacă stă mai mult niţel,
se cugetă în sine el,
în cazul ăsta-i un viţel!
În rîndul doi ca un ecou
îl zgudui un lucru nou:
— În cazul ăsta este bou!
Afurisită controversă,
ar trebui exact în cer să
mă duc, firește, ca să cer să
obţin relaţia inversă.
Dar din al minţii lui tezaur
îl fulgeră un gînd de aur
și-atunci, veterinarul faur
îl preschimbă decis în ... taur.

POEM DE CĂMARĂ

Trei pepeni dulci, curbați ca niște mîțe
stau blînzi în aromirea unui raft.
Mărarul crește zdravăn, printre țîțe
de struguri negri, bate toamna taft.

Delicii line, un leucoplast
ca o ureche fină, de purcel,
mă prinde-n perini timpuriu și cast
cum degetul cel mic într-un inel.

Atîrnă greu perdele pe parchet
ca niște voaluri trist abandonate.
— Dragă Grivei, cățelul meu atent,
mi-ești frate mie, oare nu mi-ești frate...?

SCENĂ ABSOLUT CASNICĂ

Șerbet mustind în greul cămărilor cu praf
alăturea de putini gravide de oțet.
Motanul de Angòra stînd ca la fotograf
înșurubîndu-și coada de ucenic ascet.

Atunci, pe clar-obscurul de roz-bonbon duios,
aluneci ca o mînză cu șold de ceapă plină,
înger cu păr ca hreanul grădinii ce m-ai scos
din scaunul cu plușuri, rotund ca o măslină.

Miroase a pastramă și-a varză timpurie
și sînii tăi ca două gulii nedespicate
se-nvolburează foarte și iarăși mă îmbie
spre dulcile ispite din „Cartea de bucate".

Alunecă-ți liana alunului din trunchi,
înlenevește-ți mîna ce mîngîie frumos,
pune-mi bărbia aspră pe albul tău genunchi
și, ah! mai dă-mi, iubito, o lingură de sos...

NU MĂ SINUCID
(după poezia Sfidare)

Iubito, ieri m-am împușcat
cu un pistol din lemn de soc,
dar n-am murit, e minunat,
nu doare absolut deloc!

Căzînd pe spate ca un leu
m-am cam lovit lîngă bazin
c-a rîs de mine dumnezeu
rostind de patru ori: amin!

Privindu-l cum rîdea năuc
stînd pe un nor cu mult confort,
am vrut de barbă să-l apuc
să vadă dînsul că nu-s mort.

Dar l-am lăsat și cam șoldiu
am apucat-o spre Feleac
la un bufet cu mult rachiu
gestinoat de domnul drac.

Iubito, ieri m-am împușcat
vroind să crap distins și lent,
dar asta nu s-a întîmplat
fiind din firea mea: atent.

NEPREŢUITA MEA...

Nepreţuita mea, se face seară
cad frunzele din arbori în noroi,
o săptămînă dacă va fi vară
şi iar va cade neaua peste noi.

Mai ştii bufetul vechi cu dulci smochine
în care aşezam cununi de soc?
Îţi aminteşti? Avea două vitrine
şi l-am luat cu tine din talcioc.

Dar scrumiera din argint masiv
primită-n dar pe cînd eram studenţi?
Sînt trist şi tot mai mult contemplativ
cînd umblu prin apartament.

Iubita mea, sîntem mereu mai singuri,
destinul sorţii cade nemilos;
gustăm din bucurii cu alte linguri
şi-mbătrînim timizi, dar cu folos.

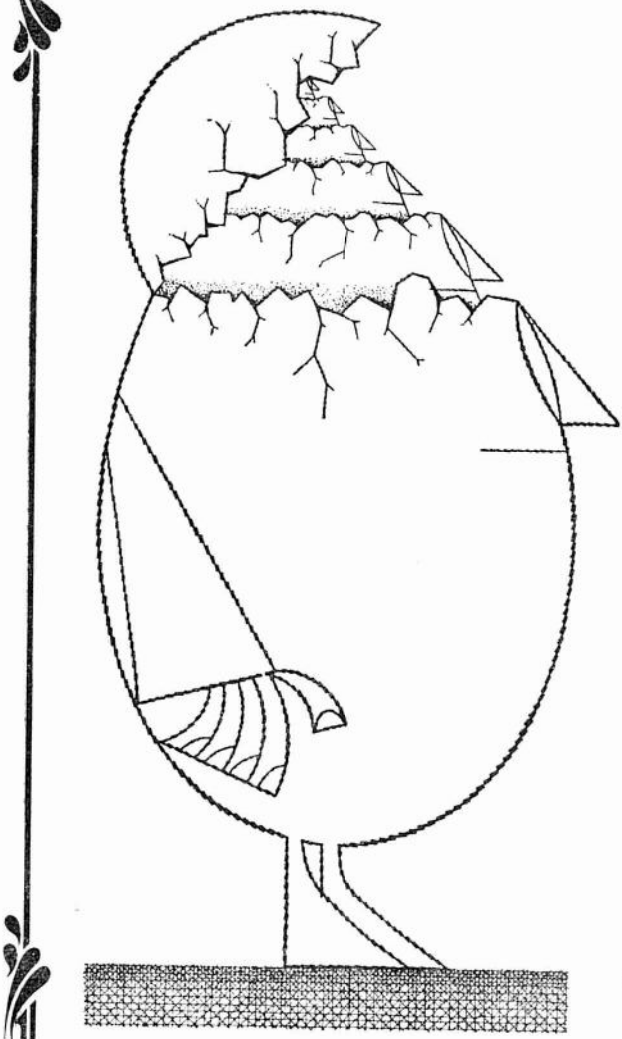

FĂRĂ SOȚ

Șase-s galbeni gălbiori
și-au ieșit acum din ouă
dragii mamei puișori
ghemotoace mici de rouă.

Dar al șaptelea, deodată,
înțepînd și el lumina
a nedumerit găina
cu-al său puf de ciocolată.

Dînsa l-a privit pieziș
scărpinîndu-se în moț
și în sinea ei și-a zis:
așa-s puii fără . . . soț!

LAMENTAȚIE PENTRU PLECĂRI

„Ecce homo"

Te-ai dus definitiv și nu mai ești.
Prins între linii simple dar severe.
Pe masă, un pachet de „Mărășești"
Spre alte sensuri lirice mă cere.
Mi-e ciudă azi că străbunica Eva
Ne-a compromis definitiv c-un măr.
Putea găsi-n definitiv altcéva
Cînd a luat-o Domnul în răspăr.
Te-ai dus, te-ai dus, o! care te furară?
Dar nu-i nimic. Sertarul îl închid
Și ies în ceața galbenă de-afară
Să tîrgui un pachet de „Chesterfield"

NEDUMERIRI CARE ŢIN DE MEMORIE

Cine, vînturi pizmaşe, diabolice cămile,
m-a pus la Oraviţa într-o noapte
să beau atîta vin îngheţat
încît m-am trezit la Milano?
Rog în genunchi, implor acei consăteni
care ştiu cum fugeam în pantalonaşi cu bretele
să-mi scrie la post-restant despre
cum se mai simte iubita mea pe care
am părăsit-o în ziua chenzinei a doua.
O, vînturi, o ploi, intemperii necesare,
ocoliţi-mă pe mine cel mai sigur
dintre urmaşii tatălui meu
şi jur să nu mai joc la ruletă,
şi jur să mă-nscriu la cursul de zi
al facultăţii de limbă engleză
pe care vreau s-o vorbesc
cînd mă voi întoarce în satul natal.

ÎMI PLACE LA ŢARĂ

Îmi place să şăd acasă la ţară
cînd peste tot e primăvară
şi cînd ninge peste case
cu petale foarte frumoase.
Îmi place să văd cum ies la muncă
cooperatiştii pe deal şi pe luncă
şi mă strigă privind înapoi:
„Dumitre, Dumitre, vino cu noi!"
Eu m-aş duce cu ei ca la serbare
acolo pe unitele ogoare
şi printre drăgălaşe ciocîrlii,
dar ce să fac dacă m-au pus să scriu poezii?...
În lume mai grozavă vorbă nu-i
ca asta : „fiecare om la locul lui..."

PENETRAȚIE DE PIATRĂ DURĂ CARE SE MAI CHEAMĂ ȘI CREMENE

Cei care s-au jucat cu pietricele cînd
se săpau tranșee și noi scuipam în palmă aspru,
nu știu cîte nopți de spaimă și frig
au precedat mondialul dezastru.
Rîme am fost și nepricopsiți turmentați
singuri și burjui de ocazie
cînd, eu, Benedict, de nimeni fricos
mă legitimam la fiecare razie.
O parte din ei, din burjuii nemernici,
au rămas în același netrebnic crez.
Eu, Benedict, sătul de atîta mizerie
și astăzi mă legitimez.
Aruncați broaștele, puneți mîna pe perii,
frecați-vă șira spinării cu Alba și Dero.
Nu doarme nimeni! Din mîna mea stîngă
am să dezleg pe înspăimîntatul NERO.
Cîtă vreme să tragem cînd hăis cînd cea?
Lumea e plină de multe prostii.
Pînă și colaboratorul meu de umor Micu Mircea
căruia nevasta de-a doua îi compune parodii...

Oameni ai lumii, faceți copii!

A TRICOTA SENTIMENTE

Tricotez sentimente cu o nepăsare nebună
ori unde mă aflu, în tramvai sau în tren.
Fără această îndeletnicire precară
viaţa ar fi pentru mine un infern.
Mă bucur că trifoiul se dezvoltă şi creşte,
am să tricotez un poem din trifoi.
Eu sînt copacul care suferă vînturi
dar creşte vîrtos din pămînt pentru voi.
Cititorilor, oameni de diverse profesii
avocaţi, săpători, impiegaţi sau şoferi,
pentru voi tricotez, tricotez sentimente
să vă ferească de frig şi de ziua de ieri.
Sînt poetul chinuit de iubire ca de gripă,
cel ivit dintr-un tîrg ce se cheamă Hîrlău
şi tot mai hotărît tricotez sentimente,
sentimente de bine, sentimente de rău.

BALADĂ TRISTĂ

În barul din Constanţa
unde se bea vermuth
am cunoscut pe Tanţa
şi am iubit-o mult.

Era foarte frumoasă
şi foarte şic era.
Aveam chiar şi o casă
plasată la şosea.

Văzînd că nu se poate
s-o cuceresc discret
am părăsit timona
şi m-am făcut poet.

I-am scris 10 balade
să le citească ea
în care mi-am pus dorul
şi toată inima.

Cînd m-am lăsat la vatră
şi m-am eliberat,
aflat-am cu tristeţe
că s-ar fi măritat.

Cuprins de-o grea dilemă
m-am consolat încet,
am părăsit marina
dar am ajuns poet!

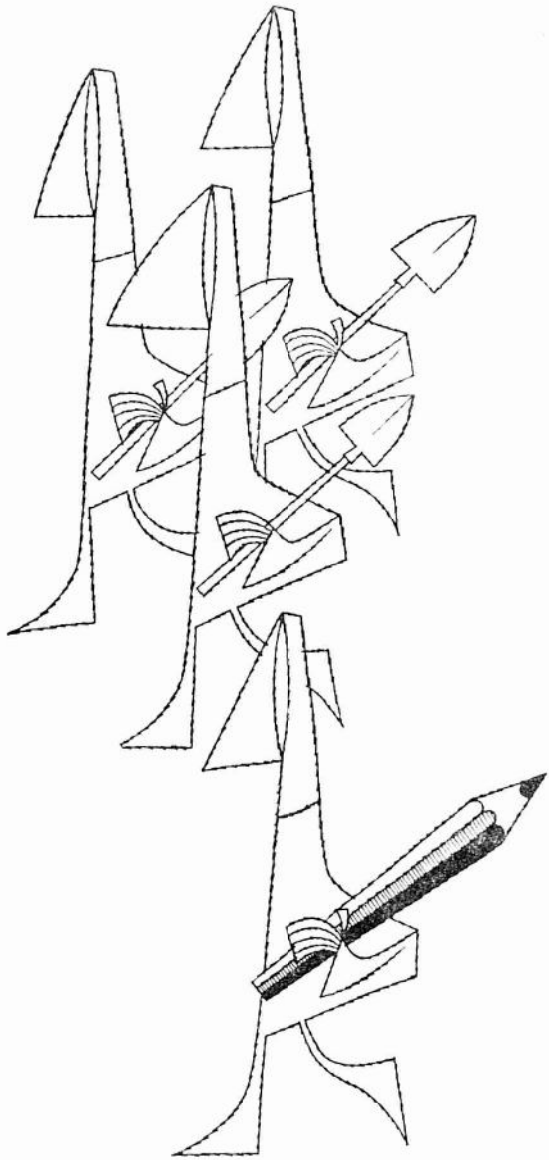

FIRICEL DE PĂPUȘOI
(fragmente)

Deocamdată nu-i nimic
dar uzina o să fie
o presimt și o prezic
ca pe-o columnă de fierărie.
Macarale vor veni
gureșe și uriașe.
Șantierul ce va fi
e ca un copil în fașe
Dar pe cîmpul cît o mare,
fără griji de tărăboi
crește sprinten către zare
un firuț de păpușoi.
— Măi firuț, firuleț,
hai cu mine nu fi fleț
căci curînd aici vor fi
sute de mașinării.
El zîmbește și nu-i pasă
crește zdravăn din pămînt,
păpușoi cu frunza deasă
zbenguindu-se în vînt.
Nu-nțelege, sau nu vrea
ori atuncea de ce tace?
S-a dus singurătatea sa
că lumea veche se preface.

VIS CU URS

Bun venit, ursule, la Buhuși,
ia laba ta de gumă de pe ușă,
potrivește-ți pantalonașii cadrilați
pupă-mă! și hai să fim frați!
Ia loc pe scaun. Cu grijă frate
că e un Bydermaier cumpărat în rate...
Strănuți? Ai răcit. Vrei un ceai de chimion?
Să-ți pun o placă la gramafon?
O gavotă, un engliș-vals, poate polka,
ține și suge o bere de Solca
pentru export. Leapădă blana
că nu ne dă afară din casă prihana.
Cum vrei să conversăm? În engleză?
(vezi că te-ai așezat pe-o pioneză)
Dă, domnule blana jos, fă-te comod
că nu sîntem la Polul Nord.
Știi cumva... mexicana? A, nu...?
Atunci, în ce limbă „parle vu...“?
Ursul nu zicea nic *pis* nici *mor*
mă așeză lîngă el pe covor
și cuprins de naiba știe ce streche
îmi cîntă toată noaptea la ureche:
„La Donna e mobille
dacă nu ai mobile...“

RONDELUL PAPUCULUI STÎNG

Papucul stîng mă cam strîngea
cum pe un înger poate-l strînge
Costumul alb de catifea
cu nasturi roşii ca de sînge.

Şi de comandă el era
şi-avea apucături nătînge
papucul stîng ce mă strîngea
cum pe un înger poate-l strînge.

Aveam dureri distincte-n piept,
vechi racile de muhaia,
şi l-am mutat din stîngu-ndrept
că era simplu dar inept

Papucul stîng ce mă strîngea.

MINUNEA MINUNATĂ

Într-o piață semicirculară,
un profesor vestit cîntărea sare-amară
în punguliţe de staniol sau pleksic-glass
și-și făcea reclamă cu propriul glas:
— „Cumpărați chilipir de Levant madmanzel,
chinorog, inorog și tapir, ienigel,
keopsiană licoare dumnezee
pentru tot felul de tulburări stomacee"

Creștinii, necreștinii, localnicii și goștii
stăteau la rînd disciplinați ca proștii
în mînă cu băncuța necesară schimbului
sorbind din ochi praful miraculos al Olimpului.
Erau mulți care n-aveau nici o senzație
despre o prea apropiată constipație.

Doar un vatman de tramvai mirosind a tămîie
stătea și rîdea sugînd o lămîie,
o lămîie cu buburuze, o lămîie de paișpe carate
cumpărată de la consignația în rate.
Seara tîrziu profesorul strînse taraba,
întinse ultimului cumpărător laba
(o labă cam umedă cu mici semne de transpirație
cu simptome precise de semi-constipație)
și strîngînd din proteză întrebă dacă nu știe
pe undeva pe-aproape o . . . farmacie.
Orașul era pustiu, bolta oblic-albastră,
la toate blocurile licărea cea mai micuță fereastră
și la „metrourile autohtone" tropăind în zăpadă
oamenii așteptau cuviincioși la coadă.
Numai profesorul instalat la cafeneaua Tormol
ingurgita ultimul kilogram de Coprol.

PRIETENE, CE-AI FĂCUT?

Ne-am cunoscut în tramwayul 3,
era ora 3 și ceva
și deodată, să-ți dovedesc
cît de mult te iubesc
ți-am dat pantofii mei.
— „Poartă-i, sănătos, sînt nr. 43"
Nu pot, ai zis,
ia tu mai bine haina mea,
am laba mare, port 45
și chiar în armată mi se făceau
de comandă.
Apoi am mers la film
doi pe un bilet, ceva cu Lolobrigida
și în întunericul sălii
ne-am văzut capetele
ca pe niște sfere luminoase
și cîțiva inși au început să fluiere:
„stingeți, bă, lumina!"
De-atunci locuim în același berbec
pe care-l tundem anual
și tricotăm pulovere galbene
cu degetele de la mîna stîngă.

UITE-AȘA!

Să dați cu pietre-n mine ca-ntr-un prun,
ispita florii mele nu apune
și nimănui în lume n-am să spun
că am scăpat în loc de lacrimi prune.

Ce credeți voi că trestia pe lac
în lungi delicii cînd își mișcă lancea
o leagănă cu coada vreun drac?
Păi, nu s-ar face dînsa harcea-parcea?

Am călărit odată pe un mînz
și cu un crin l-am biciuit pe dînsul.
De-atunci, de cîte ori mănînc la prînz
de remușcare, mă apucă plînsul.

Dar nu așa. Nu asta vreau să zic.
Eu caut o femeie să-nțeleagă
că nu mai sînt nici debutant, nici mic
și am la slujba mea o normă-ntreagă.

Să fim doi meri, să creștem în livezi,
iubirea-n crengi frumos să se-mpletească
și, primăvara, turmele de iezi
cu behăitul lor să ne slăvească!

NEDUMERIRE SFIOASĂ

Se-arată-un cărăbuș sonor
într-o biserică pustie
pe unde trist dar sfidător
trece-un călugăr de hîrtie.

Sînt anii mei ca niște nuci
în care tragem cu pistolul.
Tu, inimă, de ce-ți aduci
acestor patime obolul?

Sînt ciuruit precum o pînză
cînd plînge-n clopot un ecou,
nu mă ating acestea însă
fiindcă eu mă-nchid în ou.

Eu n-am iubit încă femei
deși grozav că aș fi vrut,
cum vrea un lup plăpînzii miei
și sîmbetele un recrut.

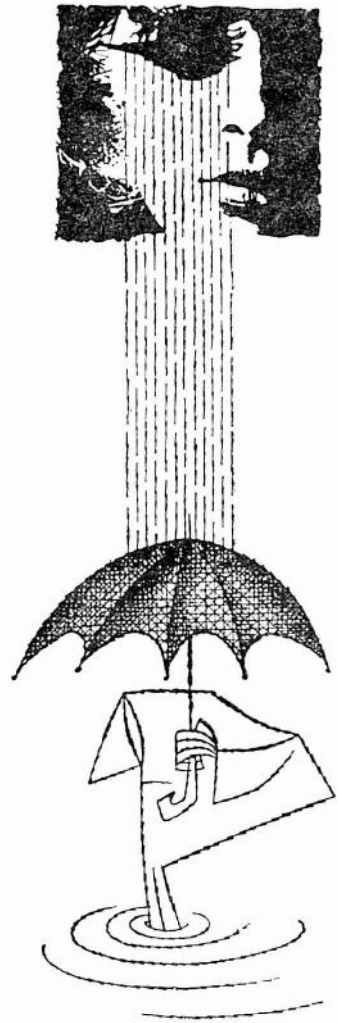

SOLEMNITATE

Dintr-un hiton albastru te-ai desprins
femeie, în secunda cam brutală.
Ah! blînd samaritean, cum m-ai învins
cu-ademenirea ta orientală.

De-acum rămînem reci. Tu să-ţi dezbraci
frumosul trup de paupere veşminte,
cum frunza se desprinde de araci
cînd briciul toamnei sure de argint e.

Nedumerit, în faţa ta, ca piatra
voi sta hirsut şi rău ca un mistreţ.
Şăgălnicia-ţi caldă, Cleopatra
e al vînzării mele ultim preţ.

Oh, cum urăsc străvechi abecedare
în care cîntă searbădă Sahara.
De-acum, deschidem goalele hambare
să drămuim neghina şi secara.

PLATANUL NEUTRU

Lună plină, chelie de diacon trist
stînd deasupra ca o parafă pe şoldul
pe umedul şold al tău, lăsat pe braţele mele
acum cînd vine toamna şi legumele se mută-n
borcane.
Unde e marea, vă întreb, în care făceam
baie desculţ şi vîntul sufla în mine
ca într-un fluier, ca-ntr-un ţambal
şi mă făcea să strănut de plăcere sub soare?
Sînt gol ca un platan şi mă duc în declin,
părăsesc ţărmul şi sînii tăi ca nişte mingi de tenis
tot mai grabnic socotind cum se duce iubirea
în acelaşi ritm cu concediul legal.
Aici îmi spălam cămaşa şi celelalte accesorii,
aici m-am împăcat cu prietenii
şi m-am certat cu duşmanii,
aici mirosul peştilor serviţi cu lămîie
(adusă dintr-o ţară numită Ellada
şi poate fi vizitată prin O.N.T.)
m-au făcut să uit de tine cum uiţi de-o cămaşă
dată în dar unui delfin inteligent.

CUMPĂR UN CÎINE

Cumpăr un cîine cu pete galbene,
un cîine care ştie să cînte din trompetă,
blînd ca un înger castrat,
un cîine de 24 carate.
Pentru tine îl cumpăr iubito
să te latre cînd minţi şi cînd vii
sub balconul cu trandafiri altoiţi
să-mi tulburi îndeletnicirile.
Fiindcă eşti atît de frumoasă că simt
cum mă părăseşte norocul
ca şi cum la o chintă aş trage
doi popi deodată.
De aceea vreau să cumpăr un cîine
ca să pot circula la Sinaia
unde ninge cînd nu-ţi trece prin cap.
Cumpă un cîine iubito
un cîine cu galbene pete
să fie poliglot şi să ştie
cînta la trompetă cu laba stîngă.

ALAI PESCĂRESC

Această poezie o fo' scrisă pă malul lacului dintr-un sat unde ne-am dus să facem o şezătoare şi pînă la urmă nu s-o mai făcut...

Am pescuit prieteni pe Someş şi Şieu
şi-n bîta grea de bambus îmi tremura elanu.
Acolo lîngă păstrăvi nu eram singur eu,
venise Sadoveanu, Coşbuc şi chiar Rebreanu.

Ne hărniceam la peşte un bard lîngă alt bard
(se închidea sezonul de toamnă dragii mei)
şi se înverşunase strămoşul meu Ronsard
şi Goethe şi-Odobescu şi papa Hemingway.

Pe maluri, ca o mînză, toamna fugea năuca
pe cînd veneau alături alţi scriitori pescari:
Turgheniev bătrînul, Băieşu, Remus Luca
şi Nicolae Velea cu-n grup de lăutari.

O, sfîntă hărmălaie cînd Luscalov, prudentul
băgîndu-şi nasu-n baltă strigă: nu e nimic!
Şi noi, cu inocenţă, strîngînd echipamentul
gustam din crap oceanic luat de la *UNIC*.

CU BICICLUL LA ŞOSEA

Cu bicicleta la şosea
pe o şosea cum nu e alta,
fără nici un scop precis trecea
o domniţă blondă din Antalta.
(Antalta e, cum bine ştiţi şi voi,
un sat de prin judeţul Dorohoi)
Biciclu vechi şi doar cu două roţi
şi ea muncind din pulpe la pedale,
de ne făcea poftă de sport la toţi
cu preacuvioşia dumisale.
Avea pe corp o bluză roz-bombon
(ce gust ales pentru aşa plimbare!)
se asorta cu tot, era în ton,
succesul ei fiind enorm de mare.
Ah! sfinte vremuri prinse în gravuri
vîrtej de danteluţe apretate.
Nu ne păsa atunci de rele guri
şi înţelepţi le suportam pe toate.
Fiindcă Domniţa ce trecea
cu bicicleta verde la şosea
nici nu rîvnea un timp record,
şi nici măcar la vreun Ford,
nu o tenta nici un Trabant
era o Genovevă de Brabant
curată cum e lacrima
cînd plîng feciorii la şosea
ca bicicleta nu cumva
din mai ştiu ce se va strica...

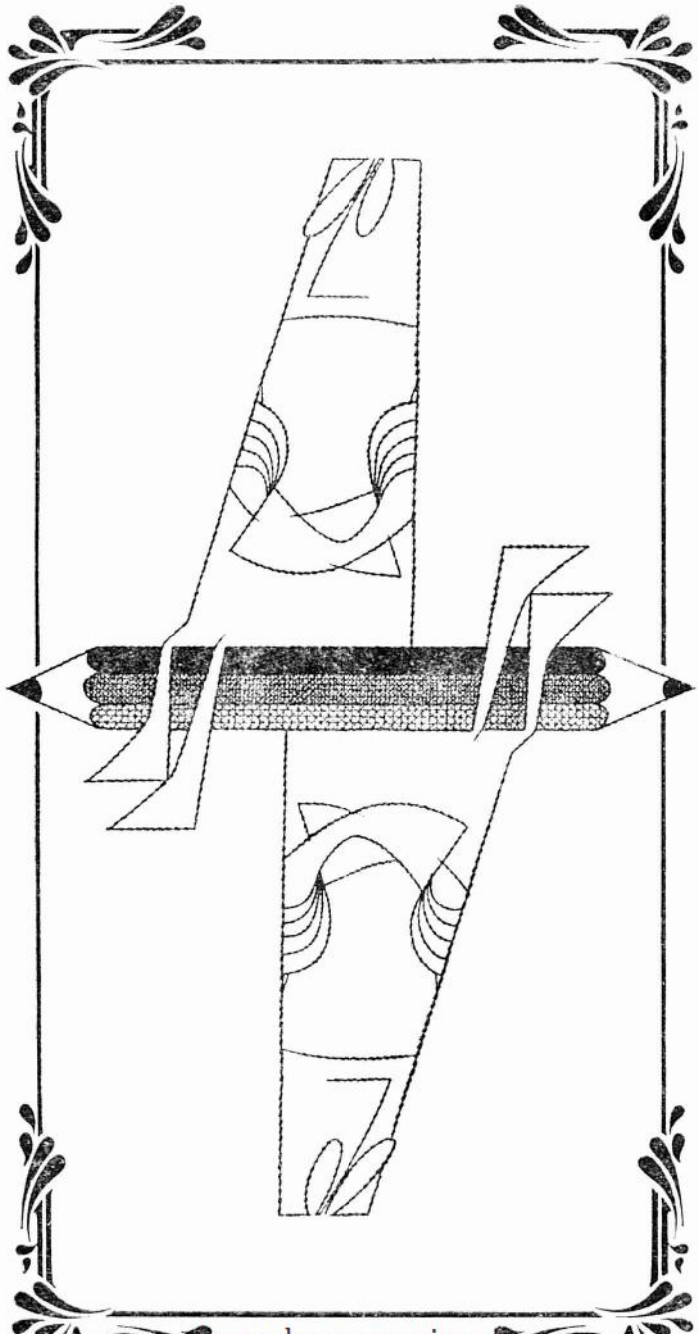

SFINXUL INUTIL

El mă fixa din vrăji apocalipse
zvîrlind spre mine deșănțate muzici.
La ceasul cînd lumina își înfipse
În trupu-mi leneș ochii ei meduzici.

Stătea precum a stat Montecucuma
Proptit pe geam, prelung și verde parcă.
Nedumerirea grea o simt și-acuma
Cum după patru toamne mă încearcă.

Hipnotizat, vroiam să-i aflu șbilțul,
Să pot pricepe Cine e și Ce e?
Acest ceva, nepăsător ca prințul,
Jumate eunuc și rest femeie.

Diform și lătăreț precum un crab
Rîdea, cum zic, prin geamul sur spre mine,
Mult mai insinuant ca un harap
Și nepoftit precum un fitecine.

Cum mă sfida cu liniște augustă
L-am cercetat cu ochi latent și mut:
Părea amestec straniu, formă frustă
Dintre borcan și sticlă de Vermuth.

Puteam să-l sfarm cu-o singură mișcare
Căci nu avea cu ce să mă desfete,
Dar am oftat adînc din pieptu-mi mare
Și m-am sucit cu fața la perete!

BALADA CAVALERILOR TÎCĂ ŞI TUCĂ

— fragmente —

Stăteau hirsuţi în van orgoliul li se
îmbăţoşa spre firme de dugheni
căci mapamondul tot se prohibise
şi nu mai consuma decît licheni.
Ca vîntul trişti, mai trişti vă jur ca vîntul,
îndosăindu-şi simţul ce frigea
făcură demiurgic jurămîntul
ca ei nicicînd licheni să nu mai bea.
Stăteau trăzniţi orbecăind în ziuă
paguri solemni metehnici pofticioşi
şi gîtul le zvîcnea în ritm de piuă
cînd ei păreau statui de chiparoşi.
Jurară deci, bicisnicii, jurară
îngenunchind acolo chiar pe loc
să-şi radă, zvac! podoaba barbilară
să nu rămînă fir, sămînţă, ioc!
Şi-aşa în vînt, zgrebţălăindu-şi faţa
se-ncovoiau, săreau, dansau în drum,
amurgul fu şi seara, dimineaţa
şi-acolo stau răzîndu-se şi-acum.

LA UȘIȚA RAIULUI

Pe foițele subțirele
părul dă din inel în inele
ca el, ca ele, ca niște iele
bunicele.
Toate ar fi cum ar fi
dacă staroștii amîndoi
n-ar fi, Iehova, pușcă de goi.
— Dir-diram, frigu
mă face cîrligu.
— Dir-diram, friga
mă face cîrliga.
Dim pom, neom,
șarpele din Soodom
le dă tîrcoale
pe la cele poale
mai jos de buric
unde ca un ic
se vede frunza de vie
tremurătoare, zbanghie,
fire-ar ea să fie...
Și deodată: haț!
cu pofticios nesaț
le smulse vicleanul vița.
Bine că rămase halvița,
să le sporească spițele și spița.

NOAPTE LA SOVATA

Nu mai trece nici o birjă
și calul pe nume Noniuss
e pensionar din delicateţe.
Ce-mi mai rămîne decît să te
iubesc ca pe un Condor nins
de solzii păstrăvilor.
Ehe, heu, heu și iar
zeul Ra avea o dambla.
Noaptea cînd curge Nilul
își înnegreşte pupilul.
(Un singur pupil, draga mea)
Cît despre ce rămîne
am să-ţi spun mîine la 3 și 25,
dimineaţa, evident, cînd brazii
se ascund sub aripa privighetorilor
de parcă acolo ar fi altă temperatură,
de parcă în anul 1950 nu puteam procura
o sticlă de ismă pentru Eheu, Eheu,
necesităţi redacţionale.

CU ÎNCÎNTARE PRIVIND

Hai, să învățăm a privi
brazdele negre
fără prejudecăți
și să vorbim
    ca de la om la om
    despre cultura porumbului
    cu lejeritate.
Sîntem aici și trebuie să ne simțim
tineri de dragul peisajului
și mai ales de dragul magazinelor sătești
deschise ca niște flori
unde poți cumpăra marfă în rate.
    Generație a mea vestită prin
    încercări care mai de care
    să nu ne sperie distanțele
    chiar dacă le facem pe jos.
Ce poate fi mai frumos, decît
să te scoli într-o dimineață
și în piața invadată de roze
să întrebi cu glas tineresc,
tonic și plin de prospețime:
„hei, cît mai e kilogramul de ceapă . . .?"

ACASĂ ŞI TRIST

Pe malurile roase de aspre vînturi plopii-s
îmbujoraţi de dorul frumoasei Caliopis.
Aici fugeam odată uşor ca un suspin
cu tălpi neocrotite şi fără să mă-nspin.
Că nu-mi păsa de lume, eram celibatar
şi mă iubea de moarte dulăul Baltazar,
un cîine bun la toate, un cîine fără marcă
a cărui hămăială şi azi mă mai încearcă.
Mai simt şi astăzi gustul din ciorba de măcriş
furat din curtea popii discret şi pe furiş.
Eu mă dădeam la vale cîntînd într-un căruţ
de rămînea bunica de-atîta spaimă ţuţ.
Acum, acele zile s-au dus din calendar,
îmi tîrguiesc măcrişul de la un aprozar
şi nu mă mai încăruţ fiindcă nu e cazul,
în conduita vieţii mi s-a schimbat macazul.
Mă-ntorc tîrziu acasă şi fluier în zadar
căci mort e şi nu latră dulăul Baltazar
iar fosta Caliopis, zbîrcită ca o dudă,
ori nu mă mai cunoaşte, ori nu vrea să audă.

AGRICOLĂ

E vremea cînd gutuia apleacă iarăşi creanga
aprinde luna focuri, se tînguie talanga
miroase fain în aer a frunză veştejită
şi a rachiu de prune şi a mălai şi-a pită,
se-aude o fanfară cum cîntă gutural
în deal unde se-nalţă Căminul cultural.
Curînd va ninge iarăşi corect peste pămînt
va fluiera la geamuri un drăcuşor de vînt
şi oamenii, în case, stînd blînzi pe lîngă foc
citesc din Remus Luca şi nu-nţeleg deloc.
Şi pe cînd noaptea bate la poarta altui veac
citesc şi mai consumă seminţe de dovleac.

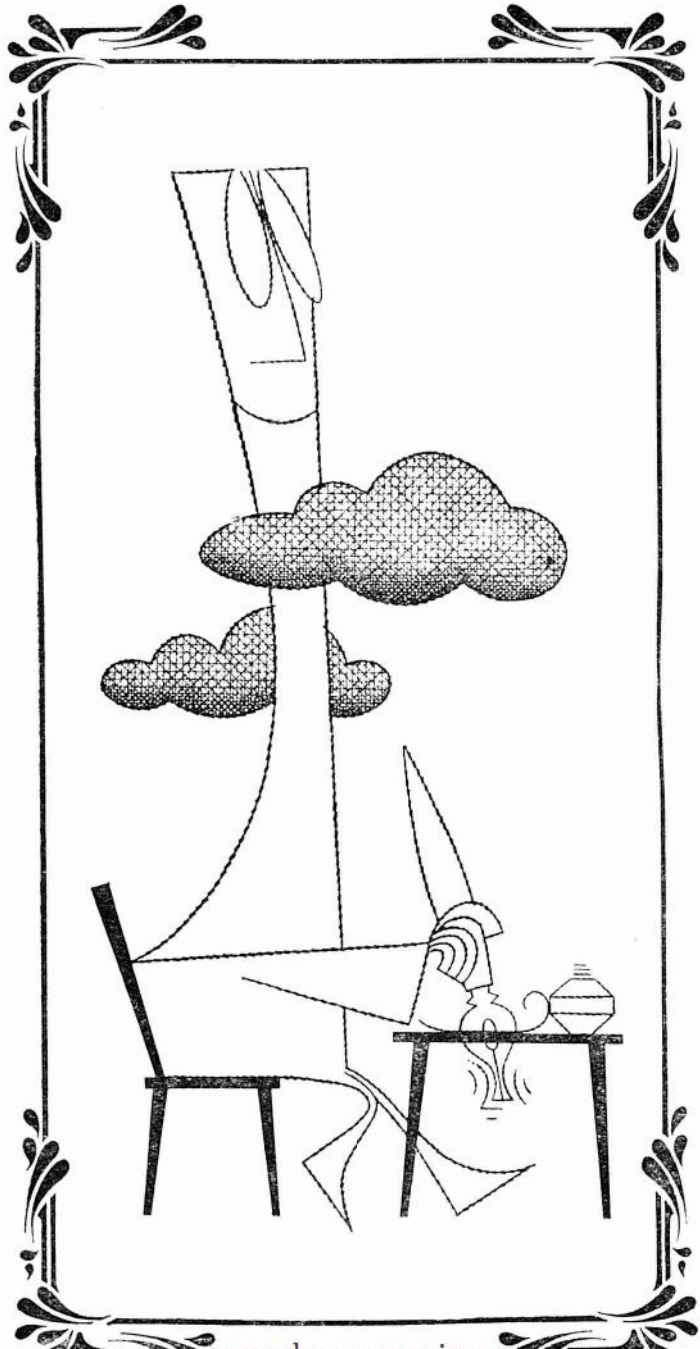

CÎNTEC FRANC

„Banii nu se fac așa
stînd în crîșmă și a bea . . .“

Cînd iau tocul și cînd scriu
Știu că sînt ce n-am să fiu,
Nici modern nici zurbagiu
Pîn-oi merge în sicriu.

Cînd zic despre lucru nou
Mă înlaț de la birou
Să mă duc să nu mă afle
Nice maiștri și nice calfe . . .

De mă află, nu mă lasă
Și-mi spun dragostea aleasă
Și-mi pun inima pe masă
Să le-o scriu că nu le pasă . . .

Ce la deal și ce la vale
Io le-o scriu că nu am cale
Ce să fac, că n-am ce face
Dacă mă iubesc și pace . . .

Și cînd pleacă din birou
Iarăși zic de omul nou
Și el vine în buiestru:
Calfă . . . ucenic . . . maestru . . .

Doamne, lasă-mă încet
Dă-mi o lună de conced
Să mă duc iar la Făget
Să-mi fac slujba de poet . . .

FATA FETELOR

(fragment de baladă)

Fată, fetișoară, fată
de flăcăi foarte curtată,
vino să te ţuc odată
să nu uiţi viaţa toată...
Firicel de foi de foi,
cum se ţucă pe la noi
nici prea tare nici pre-ncet
cum îi moda la Făget...
Nu îţi place de-ochii mei
de mereu tu fugi de ei?
Ziua bună nu ţi-am dat
cînd ne-am întîlnit în sat?...
Atunci de ce mă chinuieşti
şi mereu mă fugăreşti
prin toate coclaurile
unde pasc mioarele?...
Vino fată, de eşti fată,
să te joc la bal odată!...
Nu mă mai pune pe drum
că ard tot de mă fac scrum
de nu rămîne nimic
dintr-o cruce de voinic!...

BALADA XXXV

Totuşi peste mine trece că
ruţa neamurilor moarte
şi mă caută mai jos de
cantînd sirop de mure.

Şi vor veni atunci cu pure
ci de insomnii şi de levant
întors cum numai eu ştiu asta
dacă aş vrea să spun cuiva.

Pe lîngă urşi trecînd cu
minţi nu-i supăra să nu se scoa-
le şi să-mă-ntrebe de tichet.

Şi lîngă mine astfel pup
itrul meu io-n cer îl trag
şi scriu aceste rînduri tris
te pe-o lubeniţă cu-n briceag.

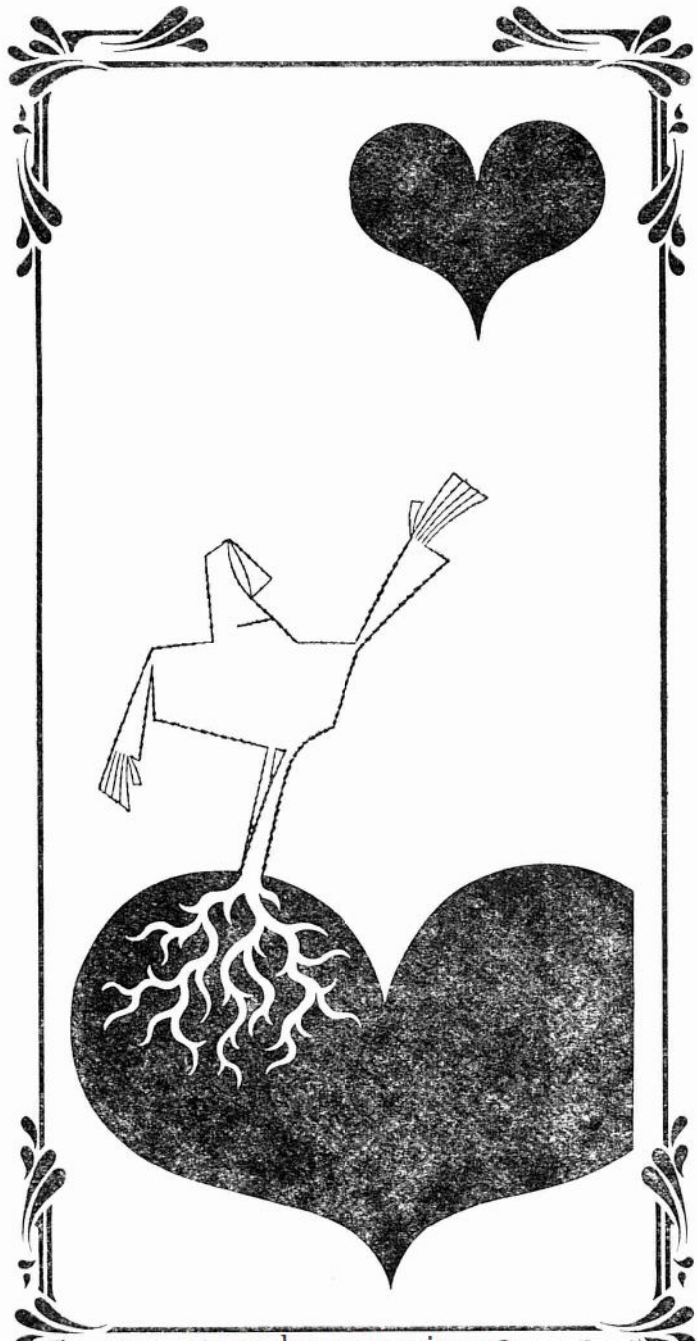

NEUTRALITATE FRAGILĂ

Te-am salutat aseară și te-ai făcut că nu
sînt eu acela. Doamnă, ți-e teamă de bampiru?
Am să te las în pace, n-am să-ți mai zic nici „TU"
n-am să-ți mai cumpăr Stolwerk nici bere
Bragadiru.
Ce-mi pasă oare mie că n-ai vrut să mă vezi?
Vrei vrea-n curînd dar jur că nu o să se cam poată.
Vai, cum detest momentul cînd „dus" de ochi-ți
verzi
ți-am închinat viața și cariera toată.
Sînt vindecat de toate. Astăzi mi-am scos paltonul,
mai e o săptămînă și va fi iarăși bine.
Așteaptă numai doamnă, să treacă revelionul
și-mi construiesc viața din nou, dar fără tine.

ALERGIE LA MACAROANE

Stăm la masă şi ea povesteşte calmă şi rece
cît de mult îi plac macaroanele date la cuptor.
Mopete absent la discuţie suspină şi tace cît zece
şi are un chip de nimic bun prevestitor.
Cineva a pronunţat cuvîntul smîntînă de oi
şi s-a auzit un miorlăit straniu ce nu se compete
dar ea povesteşte despre tot felul de macaroane de
soi
şi toată lumea ştia că „pisica" fusese Mopete.
Apoi a început să plouă din senin sau mi s-a părut
oricum Mopete a scos umbrela pliantă şi
sărutîndu-i mînerul
i-a oferit-o galant cum ar face-un recrut
cu gamela cînd îi ordonă plutonierul.
Cam asta a fost dar n-am să uit dramatica scenă
cînd Mopete s-a făcut galben ca o lună de 31 de
zile
şi retrăgîndu-se la fereastră cu evidentă jenă
a început să plîngă zguduit de suspine.

MOPETE AMINTINDU-ŞI

Mopete stă şi deodată din senin se-mbîrligă
vis-à-vis pe strada năucă a trecut stranier un
bărbos
lucrul acesta îi aminteşte de o mămăligă
ce în copilărie îi era foarte mult de folos.
Acum el e un fluture vertical aşezat
pe o geană de fată ce conversează perfect
franţuzeşte
madmazela e nostimă are zulufi aurii un destin
aranjat
deşi uneori cînd îi dă serenade tuşeşte.
Mopete îşi aduce aminte cum fiind la o clacă
şi muncind cot la cot cu al Ei s-a înfiorat senzual
interogînd-o în timp ce dezghioca porumb dacă
îşi poate permite s-o invite la un bal comunal.
Fata însă avea zulufi, era foarte cuminte
şi strîngînd buzele se hărnicea înainte...

STRADA PENITENŢEI 3 BIS

Eu Iugaion I. din nord
stradă păscînd cu sîngele chiatră
în violete dame privirea-mi
burghiu rupse: trosc!
Şi nimeni nu ştie ginta mea
sorgintea blestemului căci
ciob din icoana lui Nicolae
făcătorul de minuni îs.
Clopotele bang-bang pe uliţa
de care vorbeam şi pe crucea
ce vine în urmă şi se vede
o gamelă din vremi-urgie.
Trecînd golgote pe pavajul
ros miresele strigă-mă
din benzi de magnetofon
iugaion-iugaion-iugaion!

CÎT SE POATE

Hei, ce pustă bănăţeană!
soarele e ca un zeu
iară luna o codană
ce se scaldă în Begheu.

Peste cîmpuri ies tractoare
şi tot zumzăie voios,
bănăţenii pe ogoare
muncesc foarte conştiincios.

De cu zori şi pînă seară
eu scriu poezii la geam
Mai trecu încă o vară
altă meserie n-am.

Într-o zi va sufla vîntul
şi-o curma talentul meu.
Voi să îmi săpaţi mormîntul
la margine de Begheu.

LA ŢARĂ

Am plecat la ţară să respir,
nu mai vreau s-aud trecînd tramvaiul.
Ore-ntregi şi zile fără şir
o să-mi cînte drîmbele şi naiul.

Vor veni flăcăi şi fete mari,
zările vor picura lăptoase,
tractorişti blînzi şi temerari
îmi vor zice cîntece frumoase.

Seara cînd vin vacile din turmă
şi se-aude buciumul în vii
voi pleca din deal cel de pe urmă
cu un buzunar de poezii.

Şi-un văcar cu faţa sănătoasă
îmi va da să beau dintr-un pocal
laptele cu dunga lui spumoasă
muls de la o vacă Zimenthal.

CE SĂ-ŢI ADUC, NEFERICITO?

Ce să-ţi aduc de la Mizil nefericito?
tu, care m-ai iubit ca pe un cărăbuş,
ca pe un cîine jegos cu urechile blegi
pe care, pe deasupra, îl cheamă Lăbuş.

Ce să-ţi aduc de la Bolintinul din vale?
tu care m-ai iubit ca pe o macaroană,
macaroanele sînt obiecte înşelătoare
te amăgesc şi-ţi lasă-n suflet rană.

Ce să-ţi aduc de la Prundul Bîrgăului?
tu care m-ai iubit cum iubeşte oaia talanga.
Vezi cum cad frunzele parcă le rade frizerul
şi cum rămîne pustie în parcuri creanga.

Nu mă mai iubi păcătoasa pămîntului
sînt călătorul care circulă cu marfarul prin ani.
Azi mă duc la tîrg la Broşteni
fiind într-o foarte mare criză de bani.

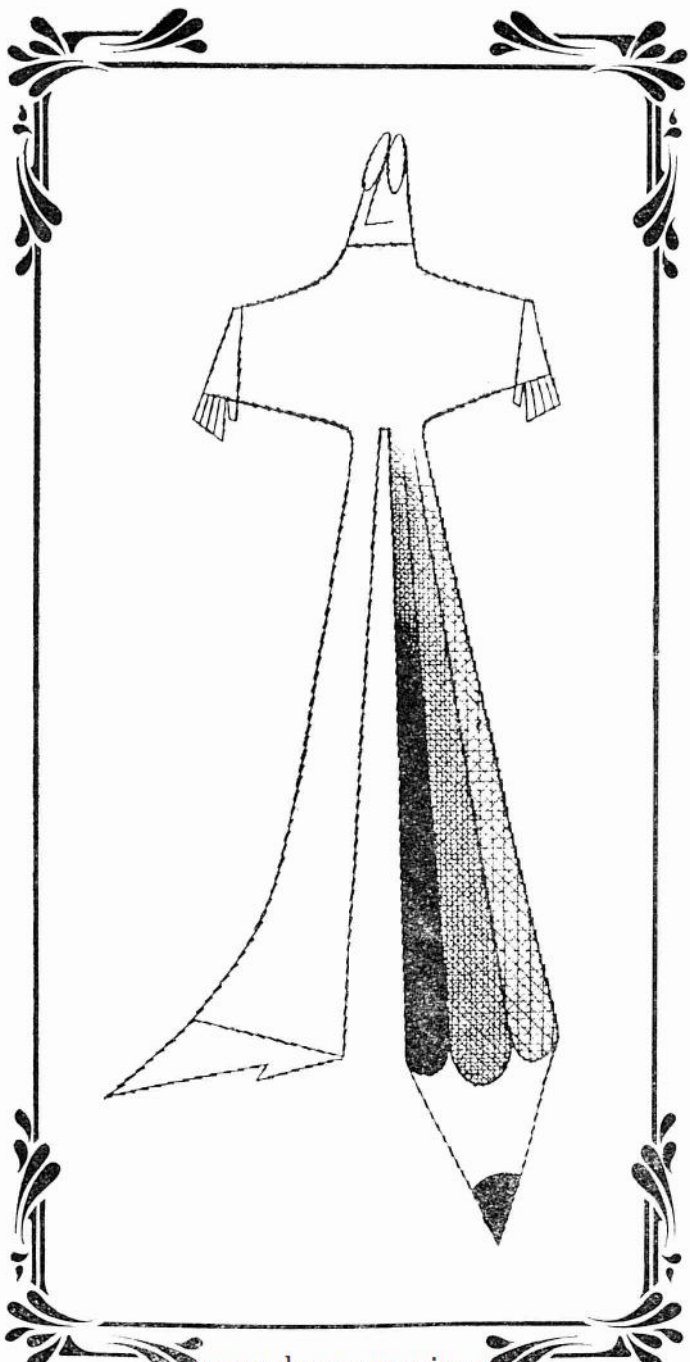

FELI-CITA I

apolodor, din damasc
din motive personale
nu purta
basc
venise, zic,
cu idee de tron
era peltic
și nu avea nici un fel de
blazon
un ins rătăcitor
și — din edict —
surprinzător
minus
un picior!
a stat la noi
pînă în anul
douăsutepatruzecișidoi...
... asta a fost acum...
(dar faceți singuri
această scădere
dacă interesul vi-o cere...)

FELI-CITA II

vlad, zis dracul — diavolul zis
oricefel de ciubuc a interzis
pînă și ciubucul ciubuc
făcut din briceag și din nuc.

era — ce mai — într-o zi de post
cînd absolut fără rost
un turc (și pistolul) ca oiște
se destrăbălă în tîrgoviște.

vlad auzi — auzea tot — îl aduseră și
două ceasuri și-un sfert la el se zbîrli
atît de îngrozitor (era dator)
încît ali se prefera la bosfor.

pînă la urmă — ferm —
putea fi și mata hari
a pus să-i confișteșalvarii
și turcul... de...
se temea de gîde!

TE-AM VĂZUT TRECÎND...

Te-am văzut trecînd pe strada înghețată de
privelişti
zeu frumos cu ochii vineți de se vede cerul în ei.
Ce făceai la ora ceea miel plăpînd și fără minte
cercetat pînă sub blană de perfidele femei?

Cum cădea pe tine bruma ca pe-o coală de hîrtie
și mi venea să strig de spaimă că erai atît de
blînd.
Ieronim, fecior de nimfă neiubită de vreun june
singur în vîrtejul străzii nu te avînta nicicînd.

Cheamă-mă cu voce mută, tu cu trup ca
porțelanul,
ied frumos cu nebunia lumii adunată-n bot
și-oi veni în chip de iarbă eu regina ta profană
să te bucur la vedere, să mă paști, de vrei, de tot.

Ieronim, iubitul mamei, scuză-mă că-ți zic pe
nume,
înger fără portofoliu nu umbla cu capul gol.
E un frig de iad afară, vină-n patul meu, te
culcă
iară eu, din devotare, mă voi odihni pe hol.

AUTOPARODIE

Mi-este foarte dor de casă şi aud în somn cum
sună
roata morii, tica-taca, clămpănind din ciocul ei.
Azi o lebădă căruntă a cîntat de dor în lună
ce se poate face oare pentru dînsa, dragii mei?

Vreau să merg în munţi, departe, să mă scald în
rîul rece
să mă scald cu nepăsare şi cu taină mai ales
singur printre trestii albe unde nimenea nu trece
să mă vadă cum îmi vine tremurînd şi fără dres.

Ah! acolo mă aşteaptă o iubită din pruncie
şi bătrînul cîine Hector orb, dar totuşi încă bun.
În pridvorul casei noastre foarte bine o să-mi fie,
cînd voi scrie versuri albe şi voi trage la tutun.

Mă voi aşeza la masă blînd înconjurat de rude
şi-oi zîmbi cu nostalgie citadină tuturor
răspunzînd cu chibzuială ce şi cum se mai aude
despre legea ce decide drepturile de-autor.

Şi tîrziu cînd cade luna în fîntînă ca o bleagă
floare roşie pe care o ţin toamna mieii-n bot,
am s-ascult lîngă ureche cum îmi cîntă
noaptea-ntreagă
văru' Rusalin-morarul — dintr-un aspru taragot.

IAKOB CEL BUN

Domnule bun, Iakob înstelatule
behăind de dorul mugurului crud,
ce făceai azi-noapte tîrziu
la răscrucea magistralei Nord-Sud?

Aveai aripi şi dinţii tăi ca de lup
străluceau cum stele din Casiopeia.
Jumătate molatec, violent în rest
în tine locuieşte însingurată femeia.

Drastic stăteai siderat de priveliști
ca un ghidon de bicicletă părăsit,
straniu dezechilibru, primejdios de canin
tu, cel dintr-o floare de lotus zămislit.

Erai ca o plantă, ca un in
veştejit de priveliști, superb cetaceu.
Bunule Iacob, surmenatule,
nu pierde noaptea copil iubit.

Copil iubit şi iarăşi ţine-te,
abţine-te nu risipi crini,
circulă mai atent. Pe acolo
trec noaptea nenumărate maşini.

O ELEGIE

Se dedică prozatorului Laurenţiu Fulga

Prevăd din amintire un rece holocast
şi ţie nici că-ţi pasă Bătrîne Machedon.
Călare pe o roaibă la trup şi barbă cast
ţinînd în loc de spadă, în mînă, un bidon.
Căci eşti făcut din humus, o, plîngă-te Ellada!
de soarta ta, străinul de mine, mă dezic.
Eu inventai măslinul, alţii, rînjind, obada,
alţii, mai cu credinţă, n-au inventat nimic.
Mă strigi în nopţi rurale insinuînd irinii
în limba mea natală: Ascultă Teohar,
ce faci în lumea asta, mai altoieşti măslinii
şi faci să curgă lapte cu spumă în pahar?
— Bătrîne Machedonos, strămoş prin alianţă,
au nu era mai bine să fi rămas vecini?
Ne terminam serviciul T.R. la manutanţă
şi, neavînd ce face, umblam după Irini.

DESFOLIERE OBLIGATORIE

Fiind un copac obligatoriu verde
stînd în brațele tale crucișe aud
prin frunze și nu realizez
cît de departe e luna de miere.
Ochii tăi au trecut prin mine,
rumeguș m-au făcut vreau să zic.
Ceasul rotund are 24 de ore
de la cap la coadă și invers.
Voi hotărî iubirea cea mare
în funcție de-un ideal anotimp,
anotimpul al 5-lea, hărăzitul,
adus pe lume de tine
fiara sevei mele
satir frumos și corigent
la muzica vocală.

PASIUNEA UNEI DACE

Mă recompune, doamne, am trupul despărțit,
junghere de lumină mă străpung.
Visez cîmpii cu june copile
ce mă tapează de bani și mă ung.
Cu untdelemn mă ung dar nu contează,
jumătate din trup mi s-a dus
ca Mariei din biblie cea care plînge
fiindcă l-a pierdut pe pruncul Isus.
Sînt o vestală fără armură
nu mă sperîu nici măcar de înec
am metafore cîte îmi trebuie
și bani puși deoparte la CEC.
Totul e să mă pot recompune
după desenul inițial
fiindcă iată chiar mîine
se dă la Rîmnicu-Vîlcea un bal.

NELU ȘI MIELU

Ăsta este mielu,
vezi ce frumos e?
Este a lui Nelu
și face me! me!
Nelu cînd îl prinde
fiindcă este mic,
pe sofa-l întinde
și îi dă lăptic.
Cînd va crește mielu
și va fi cîrlan,
zice mîndru Nelu,
eu mă fac cioban.
Îl duc la pășune
zice el din nou
și îi dau alune
și trifoi cadou.
Mielu cînd aude
se-nroșește tot
și repede vine
să-l pupe pe bot.

DAN MUTAŞCU

LIMBAJUL LINGURII DE LEMN

„Ah, patroane, ah, patroane,
tu mi-ai pus două galoane"
(vechi cîntec ostăşesc)

Pe lîngă lingura de lemn, instrument necesar,
pîrghie între bine şi rău,
cineva a scris tabla înmulţirii cu unu
şi a vîndut-o la Consignaţia.
Vai, cum stătea la gîtul tău,
ca o cheie a castităţii,
(Solingen Mark) legănîndu-se
pînă în amintirile false
scotocind în biografie.
Pe vechea mătuşă a inaniţiei
suspinele stau ca nişte fluturi
atît de jos încît
se uită mirajul cazanului.
Unde am pus-o, cine a pus-o
sub pragul vîrstei de care
tot mai des picioarele noastre
se freacă cu insolenţă
pe cînd în case bătrîne atît de boiereşte
zidite în garderobul uitării
stil şi peristil
se prăbuşesc amanţii desculţi
echipaţi în indispensabili dantelaţi
fiecare purtînd în mînă
cîte-o miraculoasă lingură de lemn.

MAȘINA DE CUSUT „SINGER"

Eu priveam în fiecare seară
o mașină „Singer" de cusut,
aș fi vrut s-o cumpăr pe mașină
tare mult s-o cumpăr aș fi vrut.

Am strîns leu cu leu de la chenzină
dar, cînd mi s-a spus era să mor,
o luase tocmai pe mașină
de vreo oră un compozitor.

Așteptai vreo două luni de zile
chinuit sub lovituri de bici.
Au venit dar se dădeau în rate,
aveam bani dar nu aveam servici.

Am intrat în slujbă de îndată
și am cumpărat-o în sfîrșit,
am plătit chiar ieri întîia rată
și de-atunci sînt foarte fericit.

CEREMONII INOPORTUNE
— fragmente de phoemă —

Şapte bărbaţi privind spre
zbaterea Mării sufocată de nurci,

Cerul aprins ca o rană într-un colţ unde
propriu se slujea de odihna nocturnă.
Căutam pe cineva şi El era Lîngă mine
dar mîna mea îi străbătu abdomenul fără
spirit autocritic.

— Ia zise Eva şi aruncă Mărul pe jumătate
acoperindu-şi cu pleoapele sînii de plastic.

Eram atît de singuri încît n-aveam ce face
cu banii fiind chiar marţi dimineaţa şi cald.

Era frumoasă deşi Piciorul drept era mai scurt
decît opusul lui şi cu toate astea îi plăcu
Opus 38 pînă la moarte.

Bărbatul vorbea atît de puternic că adormi
un surd în zgomotul vocalelor.

Vrabia zbîrlindu-se în Pulberea drumului
şi răspunzînd visătoare MĂLAI!

CARÈ DE AȘI

Poezie scrisă în 1959 în casa doamnei Maria Briks al cărei cățel l-am tuns personal din pură simpatie.

1. De atunci nimic
   numai sunetul unei foarfeci
   cling-clang,
   foarte aproape de coadă.
2. Ofer un cățel
   pentru o țigară
   (dacă vrea el).
3. Lady Briks, azi dimineață
   m-ai împușcat în ceafă
   cu o cireașă pietroasă
   cumpărată din piață.
   N-am murit, lady Briks,
   un Leonidas nu moare!
   Îți dai seama, oare,
   că ai dat chiks?
4. O, lady Briks
   ce dîră mi-ai lăsat pe cord.
   E ca și cum m-ar fi călcat
   un Ford
   căruia i s-au oprit motoarele
   tocmai cînd îmi adunam oscioarele.

LA BRUNDERBADEN—VEST

La Brunderbaden-vest într-o seară
am simțit domnișoară un fior
și-am rămas toată noaptea pe lespezile
catedralei cu motive gotice.
Secrete și tandre, insidioase
semne dintr-o cabalică rugă
îmi veneau în minte și numai
dîrzenia mea m-a scăpat.
Unde te-ai dus atunci pe ce strasse
că mă ținea de vorbă un gras
berlinez ce-mi cerea vehement
să consum cremvurști cu bere.
La Brunderbaden-vest de-atunci
de cîte ori mă duc rămîn
în fața unei vitrine în care
cineva aranjează brice și andive.

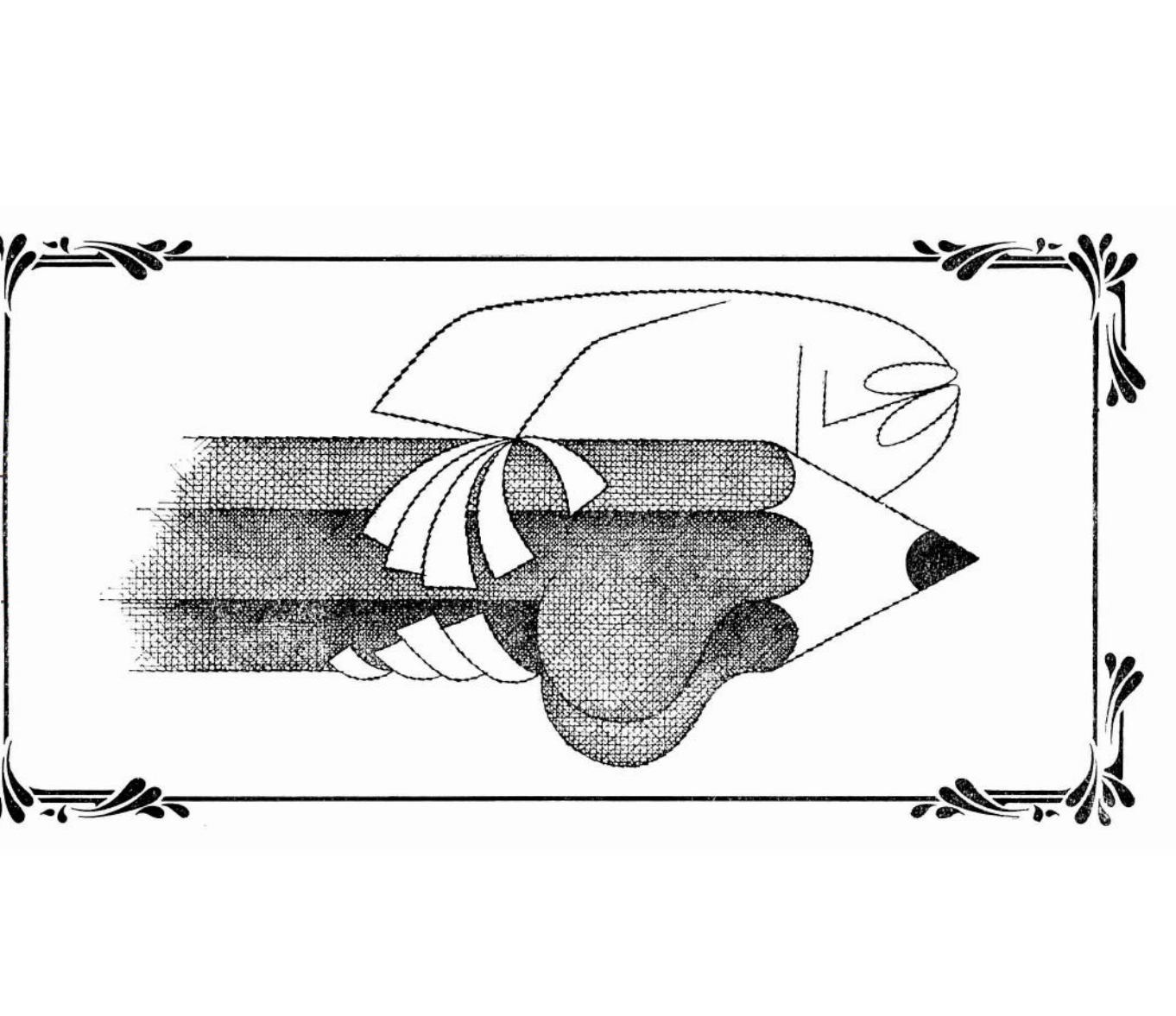

NOAPTE CU PURITĂȚI

Noaptea ca o frunză pe coapsa fecioarelor
pînă la ultimul geam unde stă
un contabil bătrîn ca un motan de Angora
și cu părul pudrat de cretă școlară.
Ard sînii fecioarei ca niște lanterne.
Dura Fokus și numai dracul știe, săracul,
ce senzație bizară simt ele
în contact cu aroma căpșunilor.
Noaptea ca o barcă de cauciuc
umflată de gura zeilor blonzi
ce se scaldă în mare conform
figurilor învățate la cursurile F.F.
Numai o fecioară nu doarme,
i-au crescut două mere simetrice
și ea se miră și nu știe, deocamdată,
cam la ce ar putea folosi.
Noaptea ca un timbru poștal
se lipește de genele mele
și eu cred în continuare,
că cele mai frumoase flori
sînt iepurii de casă.

MUŞCHETARA BLEUMARINĂ

Muşchetara bleumarina
biciclistă pe biciclu
nu-mi găsi şi mie vina
cît valeţilor eu zic: nu!

Sănătoasă, frumuşică
fatalistă Doamnă-n ten
hai să-ţi fac eu o muzică
de-a bătrînului Verlaine.

Dor de tine rău mă doare
nu te da ce nu eşti, nu te
înflori de nu eşti floare
aptă pentru Senectute.

Că te sting şi nu mă stinge
viaţa ce o port în piept
plimbăreaţă ca o minge
peste craniul meu inept.

Muşchetara bleumarina
răsărind din garderoabă
las' că ştiu a cui e vina
de te faci aşa podoabă.

UN MELC DE STANIOL

Sînt ca un melc de staniol verde
ascuns în încăperile unui măr
(în hol, să zicem, bunăoară)
care așteaptă să visezi iubito
o pereche de papuci turcești
cu ciucuri de mătase în nări.

Tu însă dormi sub un clopot de sticlă
prin care se vede tot orașul
chiar și o pisică sinucigașă
gata gata să se arunce în vid
ținînd o frunză de frasin în gură
și miorlăind ceva care sună trist
ca un cîntec de caval de fag.

Ce bine ar fi dacă m-ai auzi,
dacă urechile tale ar fi ca două petale
dacă tu ai fi o petală și eu
aș putea să te culeg nestingherit cu buzele
ca pe o smochină și ce bine ar fi
dacă ceasurile deșteptătoare
n-ar trebui din cînd în cînd unse
să nu primească reumatism.

JOC DE DOI ŞI DE MAI MULŢI

Trei, patru,
ca la teatru
că-i cadînă
nu-i bătrînă.
Trage hora înainte
cine chiuie nu minte
busuioc, mormoloc,
iarmaroc, joc!
Şase, şapte, nouă,
să le plouă
luna nouă
şi să ouă
ca o roună.
Zece, zece şi ceva
mai la stînga, mai aşa,
mai atent cînd faci hop!
c-aţi trecut hora pe stop
şi ne vede don' sergent
şi ne ia banii urgent
la toţi opt concomitent.
Măi băieţi, nu fiţi fleţi
că ies sticle din pereţi,
trageţi hora iute fraţi
în triunghi ca la Galaţi.

TRAVERSÎND PRINTRE

Traversînd printre arbori uşor
ca un naiv crezînd
în bună-creşterea lupilor
eu, cel mai singur bărbat care mă
gîndesc la serile tăietorilor de lemne
şi la Calendarul Gregorian.
Nu mai vreau
să-mi amintesc de nimic
nici măcar de mine
şi acele zile care s-au dus
duse sînt fraţilor...
Nimeni nu ştie cîtă
tristeţe am strîns
în auricolul drept
şi numai tu, draga mea,
cunoşti gestul febril
cu care mi-am ascuns opincile
la vederea Cetăţii.
Şi gura mea murmurînd laude
la poalele muntelui zis Giumalău.
O, Giumalău, o, Giumalău (şi încă o dată)

PERFIDUL SECRETAR

„Titina, ah, Titina"

A fost odată-n lume
o fată fără nume,
o fată inspirată
dar fără nici un tată.
Ea nu-și știa esența
și nici proveniența
dar într-o noapte-n vie
a scris o poezie.
O puse în poșetă
făcu o mică chetă
mergînd cu nerăbdare
la un maestru mare.

Cînd îl văzu pe dînsul
o zgîlţîi chiar plînsul
şi zice c-a venit să
o facă poetesă.
Maestrul îi promise
şi chiar atunci o-nscrise
uzînd de secretar
în Fondul Literar.
De-atuncea poetesa
trăia precum contesa
şi marele maestru
simţi că-i în buestru.
Simţi, ce mai încoace
că e lulea şi pace
şi vru cu voce castă
s-o ceară de nevastă.
Descinse în grădină
văzînd sub o tulpină
cum paşnic o alină
perfidul secretar.
Şi regretă minutul
în care o trimise
la Fond să o înscrie
cel ce făcea pe mutul.
Ah! — data viitoare
îşi zise cu chip pal,
La Fond spre înscriare
o duc eu personal.

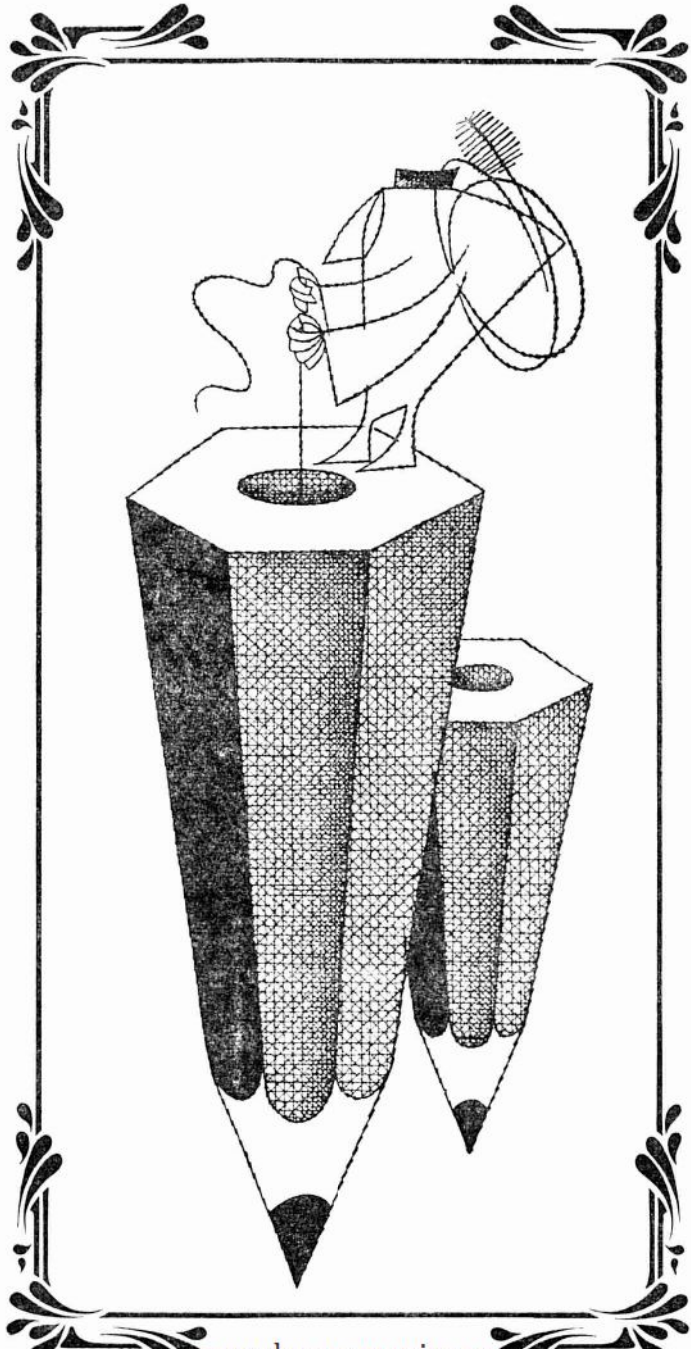

INTRĂM ÎN HORN

Intrăm în horn înghesuiţi ca brînza
că, doamne, cum din fraţi ne tragem toţi
şi din mătuşi ce şi-au jertfit osînza
dansînd în poale scurte şi chiloţi.
Ne-nghesuim, pocnim, ne doare părul
şi unghiile care nu ne cresc.
Se rupe ca un fildeş adevărul
spre disperarea tatălui ceresc.
Voi, unchii mei: Matei, Ioan, Ilie,
ce m-aţi născut pe cînd eram recrut
veniţi săltînd solemni la sindrofie
că eu sînt liliac cu coadă de mamut.
Intrăm în horn, pocnim ca caltaboşii,
ne subţiem şi rîdem clar din aspra tobă.
Cei ce nu pot, credulii, conformiştii, adipoşii
se vîră către-acoperiş suind prin sobă.
Adică cum că chiar aşa să fie?
Acum şi-n vecii vecilor amin, mereu
voi unchii mei Matei, Ioan, Ilie,
prin horn, să ştiţi, e drumul strîmt şi greu.

SĂGEATA PERICULOASĂ

Trecînd prin seara albă ca un ou,
nemişcătoare siluetă,
puteai să mă răneşti cu un ecou
uzînd de starea mea analfabetă.

Puteai şi eu puteam şi nu am vrut
acesta-i adevărul ce ne minte
cînd lucrurile vin din început
orice sfîrşit îşi are-un: înainte.

Aşa ar fi nedrept să mergi direct,
aşa ar fi nedrept să mergi la ţintă.
Vocabula, în straiul ei select,
putea să mintă.

Aşa sîntem mai trişti, aşa vom fi,
săgeata de ivoriu vină n-are.
De dragul cîtor veri am îndrăzni
la baza ocnelor cu sare?

Puteai şi eu puteam şi nu am vrut,
şi vorba îngheţa în gol, prea-multa,
cînd am primit în stînga un sărut
de pasăre purtînd în cioc insulta.

Trecînd prin seara albă ca un ou,
un ou frumos ca o silabă lină,
eu mă visam cu tine în landou
cerşind un rest umil de albumină.

ȚAMBALUL DEZACORDAT

A fost de mult, odată, mai bine nu era,
o seară vișinie, o seară bleagă foarte,
cînd auzind țambalul netrebnic cum cînta
voiam să-mi dau demisia și mă gîndeam la moarte.
De ce cînta țambalul, de ce atîta chin
și mai ales de ce asemenea falseturi?
Era o nostalgie și mai era un spleen
cum numai dimineața e în sătești bufeturi.
Cînd va tăcea țambalul, țambalul damblagiu
de va tăcea vreodată (dar cine poa' să știe)
eu voi pleca logodnic silit la Tîrgu-Jiu
unde e seara lună și dînsa nu-i boccie.
Știu lecția aceasta cam de la început
degeaba fac petiții în scris la primărie.
O, unde-i vremea ceia cînd eu eram recrut
și tot scriam la versuri pe-o foaie de hîrtie?

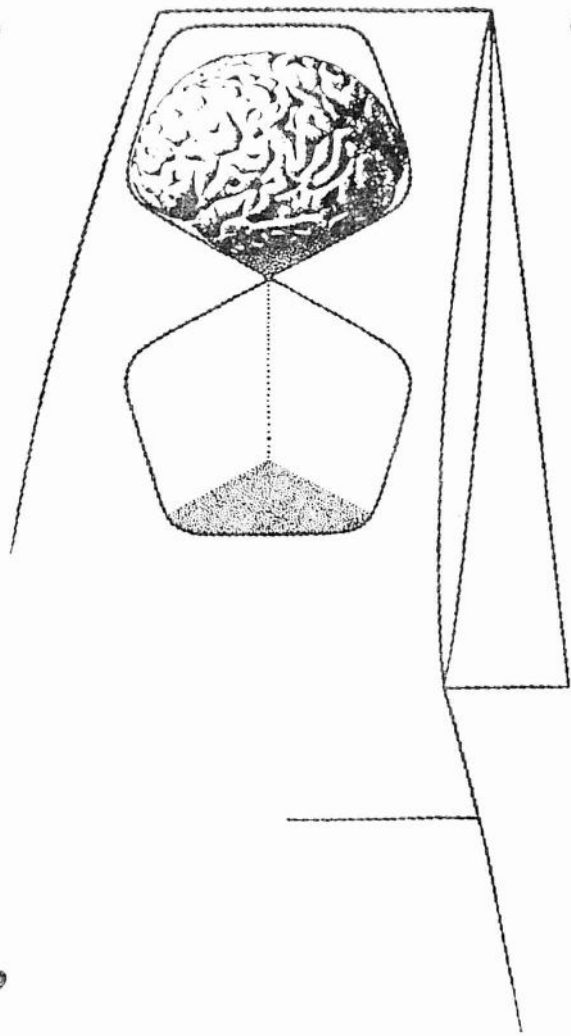

EMPEDOCLE

Transilvania, noaptea, Ursa mare pe cer
scăpată de la Circul Klutzki
privind la ceasul vechiului turn
să vadă cam cît mai e ora.
Şi acei oţetari ca nişte japoneze
servindu-mi ceaiul din vîrful unghiilor ojate.
Fuge tinereţea plîngînd
ca o Jane D'Arc
după trenul de Apahida.
Nici un confesor căruia să-i destăinui
prima mea oră amoroasă,
doar poetul cu trup de Faun.
Dacă n-ar fi Turnul cu ceas,
bing-bang pe dealul Feleacului
şi siguranţa că toate ne scapă printre degete
chiar şi paharul cu cvas
băutură pe care o gustă doar zeii
şi soaţele lor
direct din Someşul Mic.

DRASTICA HOTĂRÎRE

Într-o noapte mi-am adunat încălţămintea,
toţi pantofii şi pantoafele
şi aşezîndu-o pe scaune
am invitat-o să vorbească:
— Destăinuiţi-vă, e ziua cea mare,
de azi înainte o să umblu desculţ.
Ei se cruciră de spaimă,
îşi şterseră lacrimile cu şireturile
şi mă implorară să-i las să mediteze.
Eu eram hotărît şi pe sub uşa balconului
mă cam trăgea curentul personal
aşa încît mişcam stingherit cele zece degete.
— Bine, am zis,
vă las timp de gîndire
pînă mă întorc din concediul legal.
Zicînd acestea am năvălit în stradă
unde tocmai ninsese atît de grozav
încît a trebuit, volens, nolens,
să-mi suflec pantalonii
pînă mai sus de genunchi.

SARCINI DIVERSE

— Ce să mai fac acum, doamne,
zisei într-o zi
pe la prînz
tocmai cînd eram la sarmale.

— Du-te la Craiova, pe jos,
vezi cum stau ăia cu irigațiile
nu tînji Marine
că bate pensia la ușă . . .

Mă dusei și văzui,
stăteau bine
și-mi dădură un kil de praz
să-l traduc în germană.

— Fusei, doamne, ce să mai fac
că n-am astîmpăr
și de n-ar fi termoficarea asta
de crăpat lemne m-aș apuca.

— Foarte bine, auzii eu un glas,
dă-i bătaie, fortifică-te,
nu te lăsa dus în ispită,
mecanizarea e un fleac fiule.

— N-ar fi mai bine, totuși, zic
doamne, să scriu poezii?
Că la lemne folosesc ambele mîini
pe cînd dincoace una
și unde pui că am avantajul
că le pot schimba
cînd ostenesc prea tare . . .

SÎNTEŢI BOLNAV, DOMNULE!

N-aţi văzut, vă rog, trecînd
chiar pe sub nasul dumneavoastră
pe doamna locomotivă cu aburi,
bunica celor ce ştim că este,
îmbrăcată frumos,
scoţînd rotocoale de fum pe nas
şi încălţată cu pantofi de lac?
A... Dumneavoastră sînteţi răcit?
Aveţi gripă personală,
vă luaţi temperatura cu ajutorul furculiţei?
Şi nu consumaţi antibiotice din snobism.
Sau, poate sînteţi surd, domnule,
aveţi ceva la urechea internă,
o chestie care nu se vede cu ochiul liber.
Poate suferiţi de apendicită acută
şi chiar în clipa aceea
v-aţi aplecat apucat de spasme?
Altfel nu înţeleg cum de susţineţi
că n-aţi văzut-o trecînd
sau cel puţin lipăind pe şine.
Nici măcar nu era singură;
avea legată de coadă vagonul poştal
gătit în livrea şi pudrat cu timbre de epocă.
Domnule, vă rog, nu vă supăraţi,
sînteţi bolnav de moarte
şi singurul remediu
e să vă prefaceţi într-o traversă
într-o traversă şi nimic mai mult.
Încercaţi domnule, vă rog...

FOAIE VERDE ȘI DE FRAGĂ

Foaie roșie de fragă
tra-la-la și iară la
uzina mi-e foarte dragă
tra și iar așa.

Foaie roșie ca doru
zumba-zumba zu-ba-ba
cum se zbenguie tractoru'
tra și iar zumba.

Foaie verde de castan
tri-li-li și iară li.
Ah, ce bine e cioban
Să păzești mioarili, li!

Foaie verde berechet
Tot pe loc, loc pe toc,
grea e munca de poet
tot pe loc, tot pe loc . . .

(Da capo al fine . . .
în chip de canon)

A VENIT UN URS...

A venit un urs dintre coclauri
singur a venit, nu l-am chemat.
Avea ochii vineți cu firișoare de aur,
era un urs foarte adevărat.

Foarte adevărat era ursul și i-am zis:
„Ce vrei Moș Martine, ce vrei să faci?"
Pleacă, nu mă îndemna la păcat din plictis
Lua-te-ar o mie și unul de draci!"

El se uita la mine holbat, holbat se uita,
fiară de codru mirosind a urs și sălbăticiune.
Avea ochii de aur, ochii de aur i-avea
și pe nas era mînjit cu chinoroz și tăciune.

Atunci l-am luat de gît, de gît l-am luat
cu degetele clește cum m-a învățat o mătușă
și l-am zvîrlit în hol, l-am aruncat,
altădată să-nvețe să bată la ușă...

TOATĂ ZIUA

Toată ziua mă întreabă unul:
„N-ai mai ostenit, mai scrii, mai poţi"?
Toată ziua mă întreabă unul:
„Cîţi copii mai ai şi cîţi nepoţi?"

I-aş răspunde eu, eu i-aş răspunde
Şi l-aş înjura trăgînd cu tunul.
Cînd de cînd, de ce şi pînă unde,
Toată ziua mă întreabă unul.

Ce întreabă, ce mă tot întreabă?
Frunze am şi frunzele-s prea dese.
Treabă n-are omul, n-are treabă
Eu i-am spus dar nu prea înţelese.

Înţelese el cît înţelese
Cît mai scriu şi cum anume scriu
Pîn-la urmă totuşi înţelese
Înţelese totuşi prea tîrziu . . .

CIFRA CEA DE U

Cifra cea de U
magneto-potcoavă,
mi se pare cu
mine foarte gravă.

Cifra cea de A
îmi paşte capra
cifra cea de I
mai bine n-ar fi
(şi nici nu s-ar scri).

Cifra cea de os
o iubim frumos
pentru toate oasele
care trag foloasele.

Că piatra de-i piatră
singură mă latră
şi de-o pui în praşte
nu te mai cunoaşte.

ZISE IUTE CAPRA

Eu, zise iute capra,
aş putea vedea în vedere,
eu în pietre zise piatra
fără nici o pierdere.

Capra era una şi era de os
şi-am mîncat-o ca pe-o prună
cum ai mînca un blid de sos
cum ai mînca o zicere de lună.

Sări, mai zise capra, să nu
să nu mă apuce pe mine săririle.
Sau altfel, du-te tu, du-te tu, du-te tu,
pierde-ţi-ai firele.

Pierde-ţi-ai rîile şi căprăriile
şi lîna cea de pe limbă
să te lovească melancoliile
cînd vremea se schimbă.

Că nu behăi, behăire-ai
ca o mireasă în luna lui mai.

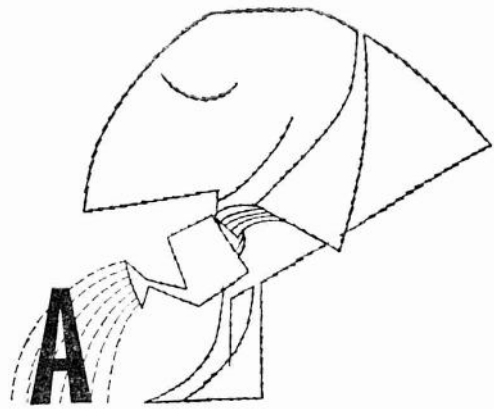
A

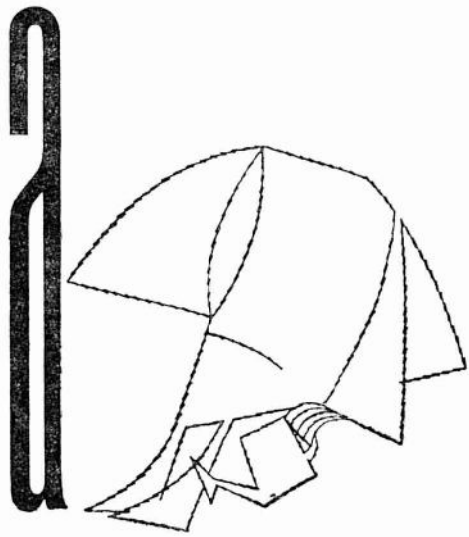

ALFABETUL

A,B,C, cal calcaros
dintr-un strugure de os
vîjîind cu B. C. A.
mai stingher și mai ... așa.
Mînecam de dulce vorbă
lunecînd pe mîpîrac.
Sus, în aer, paște-un drac
jos sub mine-burtă ciorbă ...
Zăr-ză-ri-că, zărzărea,
limba nu mă mai slujea
cînd voiam asemenea
cu cei morți a mai scria.
Dlepemepe, măr buestru
împușcat exact la fix;
cînd se cere sînt maestru
de la A și pîn' la X.

CĂLARE PE UN DOVLEAC

Acum după masa compusă din inelaşi
cu pesmet scurţi ca nişte degete de
copil crescut în lapte praf e cazul
să-mi calc pantalonii şi să-mi iau
porţia de bicarbonat ce mi se compete
să-mi pun de asemenea bretelele verzi
fără complexe de inferioritate
ce bine e să faci totul singur să urmăreşti
mersul melcilor noaptea pe marginea
tortului glazurat şi cu ciocolată
dar acum e după amiază sau cel puţin
aşa pare după felul în care cîntă cocoşul
vîrît în cuptor sub o plapumă de cimbru
săracul de el ce noroc a avut în ziua de vineri
ar fi cazul să ies în grădină
călare pe „*biţicla*“ primită cadou
din partea admiratorilor verzei fără răsad
dar nu mai bine nu e periculós
acest vehicul cu două roţi
şi cu mai multe spiţe decît spiţeri
mai bine nu ci călare pe un dovleac
din care seminţele ies să se uite la mine
şi pocnesc cînd mă văd de invidie.

---

* biţicla = bicicletă însemnînd în limbaj bănăţean

VIGILENȚĂ

În timpul liber, el, ostașul
nu-ndrugă vrute și nevrute.
Străbate cu pași mari orașul
la bibliotecă merge iute.

Bibliotecara cînd îl vede
de dragul lui pe loc roșește;
pricepe el dar nu prea crede
Și-atunci se poartă ostășește!

Și nu se lasă în ispită
cînd cere ca un glas cazon:
„Vă rog să-mi dați într-o clipită
o carte de Băiești Ion"

Apoi se duce la cazarmă
și-ntr-o perfectă disciplină
cere căprarului o armă
și tot ochește și suspină.

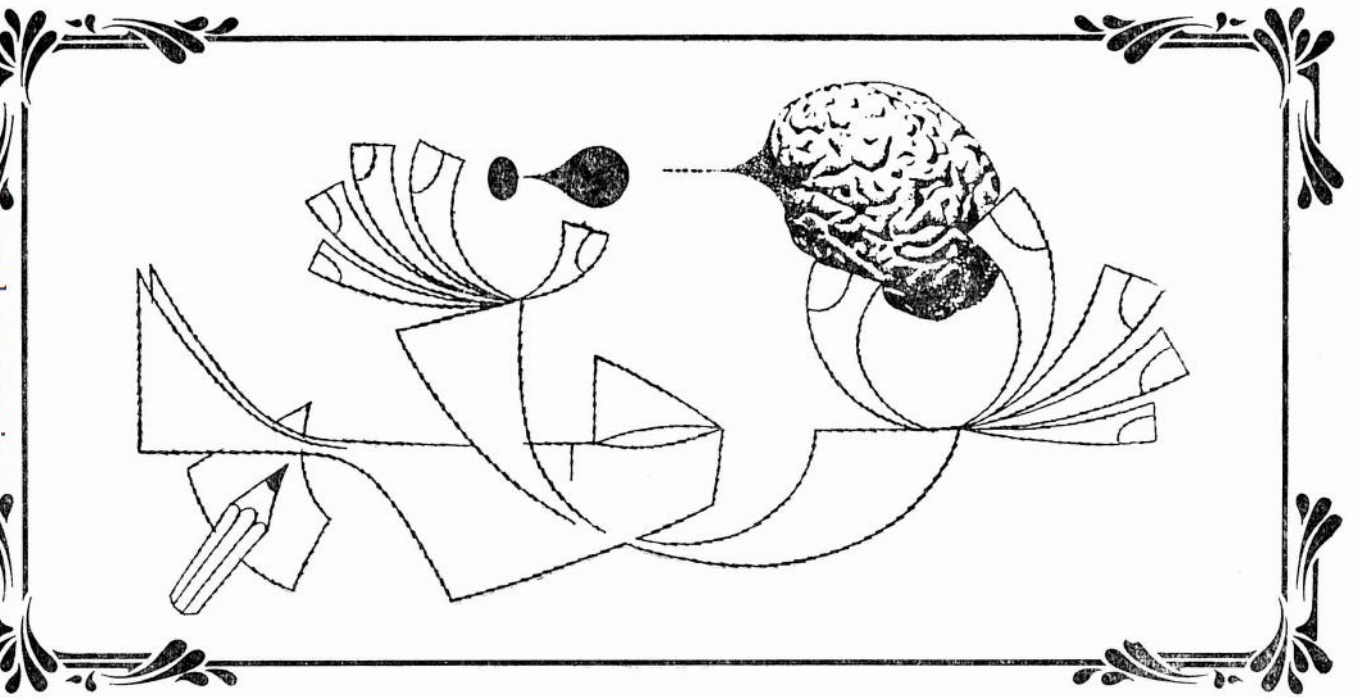

VULNERABILITATE PEDESTRĂ

Trecînd prin zări cu radieri compacte
suave testamente de cerneală,
mă angajam în zona maritală
fără de sens și chiar fără de acte.
De multe ori rîzînd m-am confiat
urechilor veghind ca niște midii,
acustice-accesorii, vagi rezidii,
ce Homo Sapiens ni le-a lăsat.
O vagă și incertă metacalpă
a drumului diafanat divin,
m-a atăcat brutal cu-n simplu spin
ce-mi penetrase derma drept prin talpă.
Nedureros, stînjenitor în cumul
de mic venin spre care nu am leac,
eu mi-am văzut nepăsător de drumul
deschis de Cyrano de Bergerac.
Și celălalt picior, de marcă suplă,
spre-a fi ferit de vitregii și chinuri,
drept pavăză atîtora suspinuri,
i-am cîrpăcit, precaut, talpă dublă.

ORI ŞI CE FEL

În dimineţi ca sepia de pure
trec pîşa-pîş prin ape de pădure,
oaze verzi ce în devălmăşie
cresc brazi şi muşchi şi flori de răzăchie.
(Ştiţi, poate, florile-n culoarea
cu tonul schimbător precum lichoarea . . .)
Şi, cum ziceam, eteric şi fragil
precum îmi e şi numele Virgil,
colind cu o sacoşă-n alte sfere
după dantelării umbelifere.*
Şi aş umbla şi mult şi bine foarte
de la apus şi pînă-n nord departe
şi-aş circula de mi-ar sări scîntei
de n-ar fi Aprozarul 'patruştrei!

. . . . . .

Că uite-aşa se chinuieşte omul
de multe ori mai groaznic ca atomul.

* de pildă: mărarul

1.

Tu, carnivoră pasăre, busolă
a pierderilor mele,
cea care mi te arați în somn
din 7 în 7 zile.
Tu care mi te așezi
ca un bolovan pe laba mea,
Salomeea, cu coada ochilor trăgînd
spre tava goală.
Ai grijă, nu profita îți zic,
eu sînt vaporul Titanic
cel mirosind a Camfor,
cel ce refuză sarea,
cel ce se uită în solnițe
ca în sertarele redacționale.

2.

Trăiam intim într-un sătuc,
exil de voluntară clipă
lungi stihuri dăltuind sub nuc,
trăgînd speranțe dintr-o pipă.
În juru-mi pepeni și gutui
hărmălăiau ca să mă bucur
și-n timpul ăsta (unde pui)
mai ronțăiam și cîte-un mugur.
Ce vară tristă a mai fost
Addina, Rossa, Dominina . . .
Am scris poeme fără rost
și mi-am pierdut la cărți mașina . . .

GALOP PE SĂTURATE

Atît de galop că mi-au crescut
încă două picioare încît am uimit lumea.
Cine e, ziceau, cel care fuge așa
de parcă i-ar arde casa în zi de duminică?
Eu văzusem balaurul bătrîn și o girafă
și un leu (sau poate numai cinzeci de bani)
și am măcinat la morile hazardului.
Am văzut femei purtînd la genunchi
în loc de bine-cunoscuta panglică roz
o pușcă mitralieră și am văzut un cîine
bătrîn care folosea limba în loc de fular.
Atunci am pornit, am luat-o la fugă
și atunci mi-au crescut încă două picioare
și încă două și încă pe atît.
Oprindu-mă să răsuflu în poarta casei familiale
cei dinăuntru, văzîndu-mă,
m-au declarat la miliție
să mi se ia amprentele
spre identificare.

INCONSTANTUL AMOREZ

Infantilismul meu rebel,
misoginismul ce mă scurmă
mi-a hărăzit-o pe Rachel
a-mi fi iubita cea din urmă.
Ciudatul suflet de nomad
ce mi l-au dat din vechi oltenii
visa pulsînd pe Doamna Sand
şi pe o june: Ailenii.
Am mai iubit pe Mona Lisa,
pe Laura şi Beatrice
şi chiar pe prea-frumoasa Pan
ce dintr-un instrument ne zice.
Am vrut să dau în dar maşina
în chip de bărbătesc afront
şi postul de la Orizont
pentru poeta Mădălina.
Apoi, îndrăgostit subit
de-o casieriţă de la C.E.C.
cinci luni întregi am suferit
de îmi venea să mă înec.
Am vrut şi eu să mă însor
dar mi-a tăiat pe loc elanu
prea-dîrzul nostru redactòr
tovarăşul Arieşanu.

JUDEȚEANĂ

Oltul cu puhoiul lui trecînd,
Gorjul cu vin și rachiu.
Iehova, cum mă așteaptă să viu
văduvele din Tirgu-Jiu!

Avem o peșteră la Polovraci
(Eu m-am mutat la Timișoara).
Ah! simt o mie și unul de draci
cînd îmi scrie cifrat verișoara.

Copilăria mea fără sori
pe Olt, tare aproape de Argeș
unde luna, cînd venea uneori,
galbene latură-și sparge.

Ce mă fac? Ce mă fac? Ce mă fac?
Oltule, plîng de mă scrum.
Mîine, pîn-la amiaz mă prefac
într-un juma' de volum.

CĂLĂTORII NEOSTENITE

Ne ducem spre zăpezi totalitare
cum vulpile polare către Nord
mînaţi de o cuprindere prea mare
cu vîntul disperării la babord.
Babord am zis, aşa-mi veni cuvîntul
căci ce-i cuvîntul dacă nu e chiar
o frunză ce-o rostogoleşte vîntul
şi-o face să danseze în pahar.
Noi alergăm pe o superbă sanie
fără ostoi pe sub zăpezi şi ploi,
că fiecare are-n viaţă-o Spanie
şi fiecare Spanie e-n noi.
Înaintăm prin ger spre Atalanta
copii frumoşi pe care eu vă văz,
în spate vine galeş Rosinata
de gît cu-o traistă plină cu ovăz.
Trap-trap, trap-trap, nu lepădaţi armura,
să zăngăne oţelul ei prin ani.
Eu mi-am purtat cu fală geamandura
din Timişoara, hăt, la Botoşani.
Cînd am ajuns proptit sub braţ cu lancea
cîntînd într-un andante majestuoso,
m-am întîlnit exact cu Sancho Panza
la braţ cu Dulcineea din Toboso.

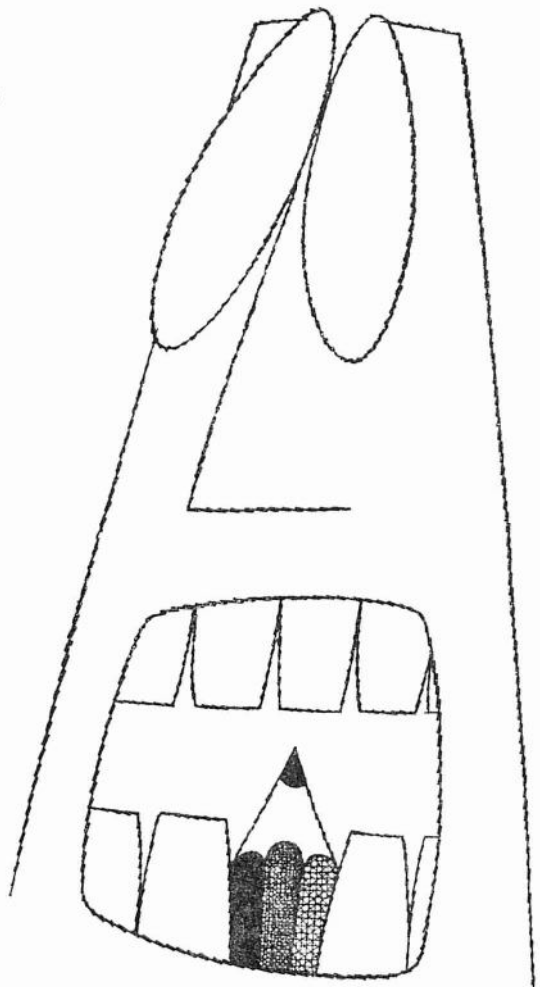

REPROȘ SOBRU

Destinul nostru defetist,
amorul nostru foarte mare,
s-a consumat cu-nflăcărare
într-un peisagiu ceferist.
Îmbătrînesc, îmbătrînești,
(o foarte tristă constatare)
azi-vară cînd te-am dus la mare
ai cam uitat să-mi mulțumești.
Ți-am spus un vers cam franțuzesc
ce mă va pierde: ține minte!
Mai bine îmi scoteam un dinte
dintre acei ce-mi prisosesc.
Cheie de FA, amor pierdut
la poker, într-o zi de vară.
Tu într-o doară te-ai născut
și te distrugi tot într-o doară.
Închei *fincă* cuvinte nu-s
Și îmi lipsește-o rimă-n „*Oa*"
Ca să semnez: V. Romulus
văr de plăceri cu François . . .

EXCURSII NECESARE

„Vorrei bacciare i tuoi capelli neri"

A fi mineral în plutire
circulînd în saboţi
pe Via Appia
cu o incompatibilă plăcere.
Şi în acest decor meridional,
vorbind italiana veche
totul e să-ţi păstrezi
sorgintea originară.
Cîte nu vede poetul,
cîte nu aude poetul
şi nu le poate spune
încurcat de vocabularul mamă.
Dar nici o pierdere,
totul e să păstrezi itinerariul
şi acele contacte necesare
ca banii
pe un libret de cîştiguri.
„Fammi dormire
abbracciato un poco con te"*

* sau pe româneşte: fă-mă să dorm puţin în braţele tale ...

STRIGĂT ŞI STRIGĂT

Prin aer şi foc am trecut
prin foc şi apă
ca o cucă.
Urmărindu-mă, vremea m-a durut
dar lacrimile se usucă.
Printre ciobani am trecut *oieriderai*
vestală prin ceaţă cu dalta
împreună cu pescarul Gavril Mihai
cel care n-a fost niciodată în Malta.
Ca o albină am fost zumzăind
cu nasul gălbenit de polen
şi m-a chemat rînd pe rînd:
Inia, Latona, Olen . . .
Cum am fugit, cum m-am ferit
fără să aflu izvoarele leacului.
Oh, din surîsul ademenit
am galopat pe „calul dat dracului" . . .

RÎNDUNICA PASAGERĂ

Fugărită de un corb
șchiop, surziu, bătrîn și orb,
rîndunica, doamnă mare,
a amorului meu stare,
se opri ca să respire
în neștire.
Eu, cuprins de-un vag delir,
prins în al iubirii tir
vrui s-o-mbrățișez corect
cu amorul prins în piept.
Ea, cirip! în graiuri rune:
— Mu mă-mbrățoșa bătrîne
că miroși prea a safir
și a mirt și-a tibișir
și prea răspîndești în jur
iz masculic de femur.
Cad pe sol să-i văd făptura
dar ea, proasta, dă cu gura
și îmi face o morală
aprigă și matinală.
—Ah, tu! ah, Tu! rîndunică
Cipi-ripi nemernică
ce credeai că mă subjugi
și mă pui să trag la plugi?
Pieri cu-amorul tău nefast
că sînt tînăr, demn și cast
și trăiesc în Iașul vast.

TRAGICA DESPĂRȚIRE

Bate vîntul toamnei, aprig bate
ne vom despărți cu demnitate
și vorba cea din urmă astăzi zi-o
cu buzele de marmoră: adio! . . .
Adio, dacă vrei, că n-am ce face
deși, această clipă nu-mi prea place.
Puteam să ne iubim fără păcat
în cel mai conștient anonimat,
Cad frunzele, fug nourii pe sus
ba chiar și rîndunelele s-au dus.
Acum cînd intră-n rol sobe de tuci
frumoasă nimfă, unde mi te duci?
Nu vrei să stai cît stă un tren în gară
cînd mi-e tristețea seacă și amară,
nu vrei să stai cît șade un cocor
și-mi vine din adînc să mă omor . . .
Frumoasa mea, tu, puf de păpădie
întîrzie o iarnă și-apoi . . . fie!

CUPRINS

Spovedanie 5

CONSTANTIN ABĂLUȚĂ — Piatră și iar piatră 7
GEORGE ALBOIU — Elegie de pe un deal comunal 9
ALEXANDRU ANDRIȚOIU — Balconul fatal 10
ION BĂNUȚĂ — Panorama anului 2000 și ceva... 11
— Panorama unei gări 12
— Panorama pământufului 13
CEZAR BALTAG — Răsfrîngere de poliedru 14
— Răsfrîngere în femeie 15
AUREL BARANGA — Vulpea muzicală 16
— Fabula curcii 17
MIHAI BENIUC — Mai sînt feciorul... 18
— La urma urmei 19
ADRIAN BELDEANU — Nisipul și pisicul 20
GEO BOGZA — Diversitate 21
ANA BLANDIANA — Ce-i asta vă rog? 23
RADU BOUREANU — Joc neutru 24
MARCEL BRESLAȘU — Fabula fabulei 25
EMIL BRUMARU — Poem de cămară 26
— Scenă absolut casnică 27
PETRE BUCȘA — Nu mă sinucid 28
VIRGIL CARIANOPOL — Nepreţuita mea... 29
OTILIA CAZIMIR — Fără soț 31
NINA CASSIAN — Lamentație pentru plecări 32
ION COCORA — Nedumeriri care țin de memorie 33
DUMITRU CORBEA — Îmi place la țară 34
BEN. CORLACIU — Penetrație de piatră dură (...) 35
ION CRÎNGULEANU — A tricota sentimente 36
GEORGE DAN — Baladă tristă 37

DAN DEȘLIU — Firicel de păpușoi 39
LEONID DIMOV — Vis cu urs 40
— Rondelul papucului stîng 41
— Minunea minunată 42
ION DRĂGĂNOIU — Prietene, ce-ai făcut? 43
MIRCEA DINESCU — Uite-așa! 44
— Nedumerire sfioasă 45
ȘTEFAN AUG. DOINAȘ — Solemnitate 47
ANGHEL DUMBRĂVEANU — Platanul neutru 48
GEO DUMITRESCU — Cumpăr un cîine 49
MIHAI GAVRIL — Alai pescăresc 50
OVIDIU GENARU — Cu bicicleta la șosea 51
TUDOR GEORGE — Sfinxul inutil 53
— Balada cavalerilor Tîcă și Tucă 54
ION GHEORGHE — La ușița raiului 55
AUREL GURGHIANU — Noapte la Sovata 56
GRIGORE HAGIU — Cu încîntare privind 57
ION HOREA — Acasă și trist 58
— Agricola 59
TRAIAN IANCU — Cîntec franc 61
— Fata fetelor 62
DUMITRU M. ION — Balada XXXV 63
NEGOIȚĂ IRIMIE — Neutralitate fragilă 65
MIRCEA IVĂNESCU — Alergie la macaroane 66
— Mopete amintindu-și 67
ION IUGA — Strada Penitenței 3 bis 68
ALEXANDRU JEBELEANU — Cît se poate 69
GEORGE LESNEA — La țară 70
TEODOR MAZILU — Ce să-ți aduc, nefericito? 71
DARIE MAGHERU — Feli-cita I și II 73, 74
ILEANA MĂLĂNCIOIU — Te-am văzut trecînd ... 75
MIRCEA MICU — Autoparodie 77
GABRIELA MELINESCU — Iakob cel bun 78
TEOHAR MIHADAȘ — O elegie 79
FLORICA MITROI — Desfoliere obligatorie 80
— Pasiunea unei dace 81

RUSALIN MUREȘANU — Nelu și Mielu 82
DAN MUTAȘCU — Limbajul lingurii de lemn 83
NICOLAE NASTA — Mașina de cusut „Singer" 84
GELLU NAUM — Ceremonii inoportune 85
LEONIDA NEAMȚU — Carè de ași 86
ION NEGOIȚESCU — La Brunderbaden-vest 87
MARA NICOARĂ — Noapte cu puritați 89
ION NICOLESCU — Mușchetara bleumarină 90
CONSTANTIN NISIPEANU — Un melc de staniol 91
NICOLAE OANCEA — Joc de doi și de mai mulți 92
PLATON PARDĂU — Traversînd printre 93
M. R. PARASCHIVESCU — Perfidul secretar 94
ADRIAN PĂUNESCU — Intrăm în horn 97
NICOLAE PRELIPCEANU — Săgeata periculoasă 98
— Țambalul dezacordat 99
AUREL RĂU — Empedocle 101
MARIN SORESCU — Drastica hotărîre 102
— Sarcini diverse 103
— Sînteți bolnav, domnule! 104
NICULAE STOIAN — Foaie verde și de fragă 105
ZAHARIA STANCU — A venit un urs ... 106
— Toată ziua 107
NICHITA STĂNESCU — Cifra cea de U 108
— Zise iute capra 109
— Alfabetul 111
PETRE STOICA — Călare pe un dovleac 112
NICOLAE TAUTU — Vigilență 113
VIRGIL TEODORESCU — Vulnerabilitate pedestră 115
— Ori și ce fel 116
GHEORGHE TOMOZEI — 1; 2 117
ION ȚUGUI — Galop pe săturate 118
DAMIAN URECHE — Inconstantul amorez 119
— Județeană 120

LUCIAN VALEA — Călătorii neostenite 121
ROMULUS VULPESCU — Reproș sobru 123
DRAGOȘ VRÎNCEANU — Excursii necesare 124
VIOLETA ZAMFIRESCU — Strigăt și strigăt 125
HORIA ZILIERU — Rîndunica pasageră 126
— Tragica despărțire 127